

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 23 JANUARI 1931 N° 45

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 117283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

ALEXANDRA TRIANTI

DE TALENTVOLLE GRIEKSCHE ZANGERES KOMT ZONDAGMIDDAG A. 5. IN DILIGENTIA EEN LIEDERMATINEE GEFEN

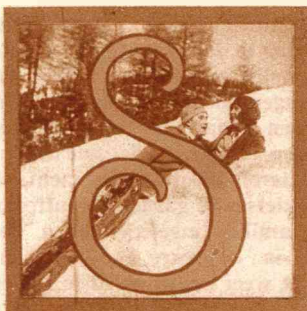

Bij het eerste glogen van de Alpenzon trekken de liefhebbers bij Adelboden er al op uit langs de sporen, die den vorigen dag zijn nagelaten.

naamsten productietijd uitmaakt. En met eenig recht pleegt men dan ook te zeggen: „Als oorlogsjaren dubbel tellen, moeten filmjaren driedubbel gerekend worden!” Na uren lange voorbereidingen en oefeningen, na eindeloos wachten en herhalen is het dan zaak, zich diep innerlijk op de toegewezen rol te concentreren, eene geheel anders geaarde en gestemde persoonlijkheid te belichamen en ze overtuigend te

WINTERVREUGDEN

door Raquel Torres

Slechts zelden is een leek in staat om deugdelijk te beseffen, dat het beroep van een film-kunstenaar een der zwaarste en een der meest ontzenuwende is — waarbij niets zoo groot geschreven wordt als het woordje *Arbeid*. Er

zijn maar weinig bezigheden, die geregeld zulke hoge eischen stellen aan hun beoefenaars, zoowel geestelijk als lichamelijk, als juist het geval is bij de film, waar het steeds opnieuw geldt, nieuwe problemen op te lossen, door te zetten en vol te houden.

Maand na maand verloopt en de eene dag van ingespannen en zenuwslopenden arbeid volgt den anderen. Van vroeg tot laat worden de opnamen gedraaid, dikwijls van allerhande films door elkander en scène na scène speelt de artist, gezicht en handen dik met schmink en poeder bedekt, in de veel miljoenen kaarsen sterke belichting, die de oogen pijnigt en de huid mettertijd dreigt te verschoeien. Het ergst is, dat juist 't warme jaargetijde, de zomermaanden, in de film-industrie den voor-

Aan den voet van den Mont Blanc: een prachtige sprong.

Mary Lawlor begint een dag-tour door de sneeuwvelden van de Sierra Nevada, negentig Amerikaanse mijlen van Hollywood.

Terug naar de natuur!

karakteriseeren. En dat zich-indenken in de ziel van een ander, een fantastisch wezen, moet gebeuren temidden van een omgeving, welke door de eischen der techniek zoo prozaïsch mogelijk er uitziet, want een film-atelier met zijn lampen, toestellen en half-afgebouwde coulissen is heel iets anders dan een welverzorgde studeerkamer. Maar ook 's avonds laat vindt de artist, en misschien meer nog de artiste, in de eigen woning teruggekeerd, nog in lang geen rust of vree; aan ontspanning valt in 't geheel niet te denken. Daar vallen nog zooveel zakelijke dingen te regelen, als kleeder-aankoop en -verzorging, engagements-onderhandelingen, correspondentie en wat al niet meer.

Geen wonder dus, dat vakantie voor een filmspeler iets heel bijzonders is, vaak lang verbeid, iets onbeschrijfelijk kostbaars, dat temidden van het rusteloos bedrijf een goddelijke gift lijkt.

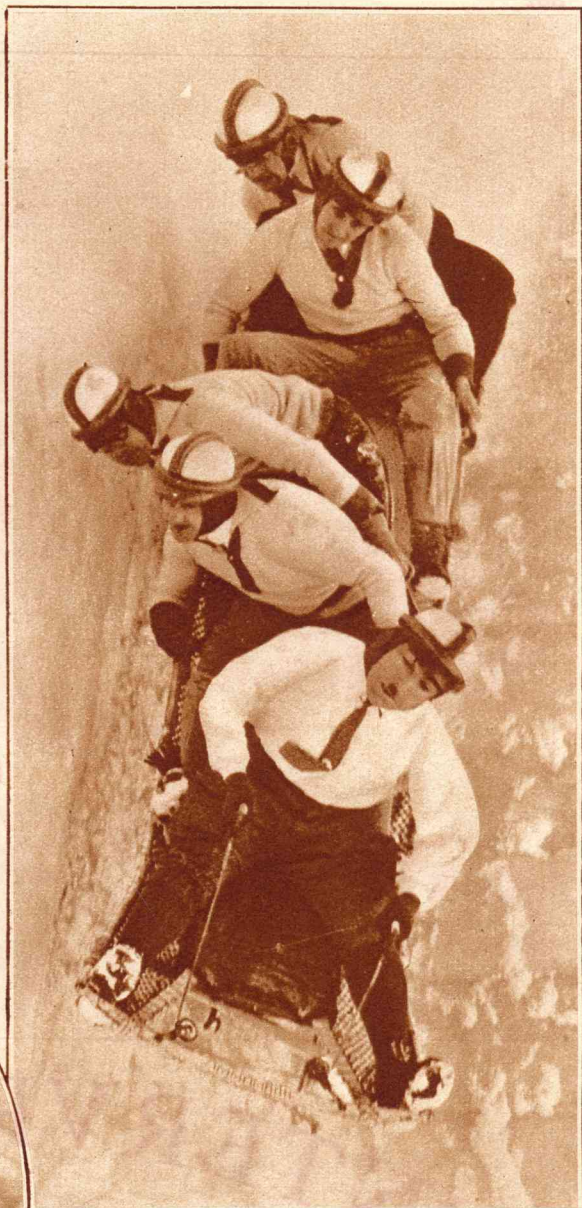
Maandenlang verheugt men zich al op de wintervacantie gedurende den arbeidstijd, die gewoonlijk tot October-

November doorloopt. Weken tevoren geldt reeds iedere vrije minuut tusschen de opnamen de gedachte, hoe die welverdiende rustdagen zullen worden doorgebracht. Plannen worden in menigte gemaakt en weer verworpen. Natuurlijk trekt op de eerste plaats het gebergte, dat met zijn wintersport lokt en zodoende de grootste aantrekkelijkheid bezit.

Beginnelingen.

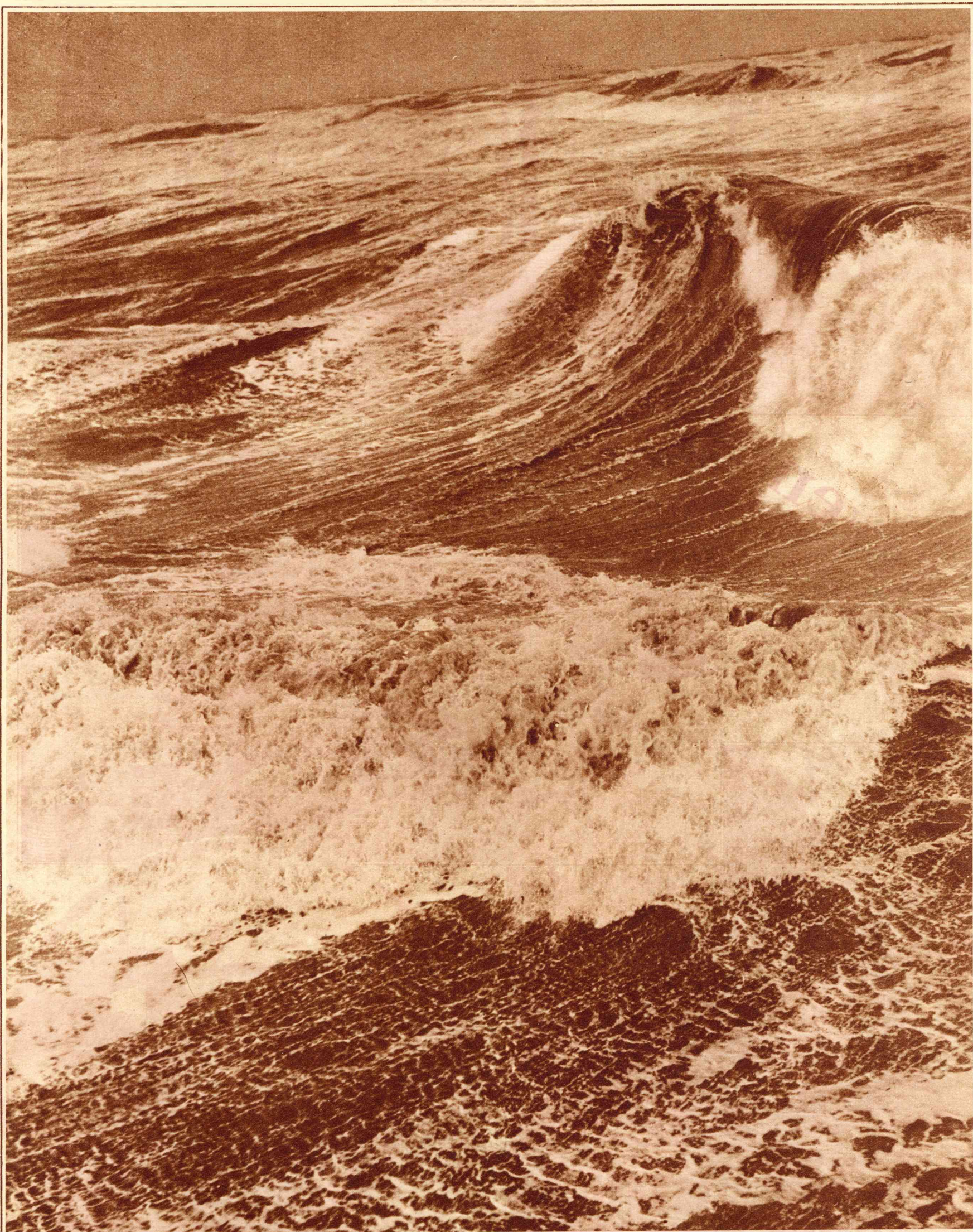
↖ In volle vaart berg af.

Men overlegt of dezen keer een mondain Kurort gekozen zal worden of een voor de buitenwereld verscholen hoekje in de diepe eenzaamheid van bosch en gebergte. „Terug naar de natuur!” luidt in ieder geval het parool, ver, ver buiten het bereik van de mufte coulissen en schelle décors, die den toeschouwer in de bioscoop natuurschoon

Met de bobsleigh in de bocht.

en prachtige landschappen voortoooveren. Het is een verademing in den trein te zitten en de flats en huurkazernes der groote stad achter zich te weten. Van dat oogenblik af behoort een film-speler, tenminste een paar weken lang, weer eens aan zichzelf. Geen regisseur, die voortdurend iets aan je te verbeteren vindt, geen jachtende opname-leider, geen kletsende garderobe-juffrouw, die haar intiemste familie-aangelegenheden voor je uitstalt. Buiten, in de ware, onvervalschte natuur leeft een artist weer op en word je tot een nieuw leven herboren. Met volle teugen wordt de vrijheid genoten, ver van den drukkenden last en den arbeid van het atelier om bij de wintersport frissche kracht te verzamelen voor den tijd, dat er weer nieuwe plichten hogere eischen zullen stellen aan uitbeeldingsvermogen, aan geest en lichaam.

Dorothy Janis en Raquel Torres houden vakantie in de sneeumbergen van de weidsche Sierra Nevada.

STORM OP DE SCHEVENINGSCH KUST

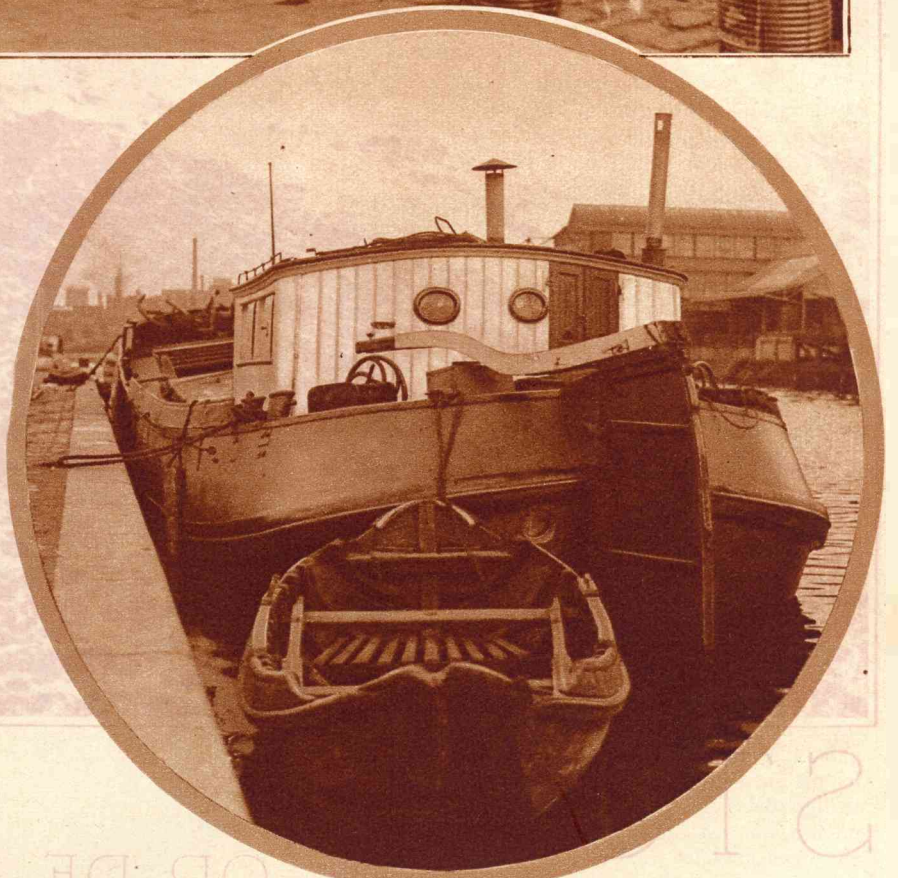

lepziekte.

Stillevenens

Quo vadis? →

Het slijk der aarde. ↓

Onder moeder's vleugels.

Hoe in Den Haag gefilmd wordt: de Hispano-Filmfabriek voor Nederland en Koloniën draait in het Haagsche Bosch hare opnamen voor de Nederlandsche toonfilm „Finale”. Adolphe Engers, dien men op de foto ziet, speelt er de hoofdrol in; Gerard Rutten voert de regie en Henk Alsem is de man aan de camera (wij kunnen bij deze scène niet zeggen, dat hij aan de camera staat). Het manuscript werd geleverd door Ben van IJsselstein, en onze Haagsche tooneelspelers Anton Roemer, Jan van der Linden en Piet Rienks debuteeren hier als film-artisten

HAAGSCH E KRONIEK

'n Naargeestig repertoire — Als de klok acht uren heit — Magere Hein met de hakbijl — Apicultura en leelijke kippetjes — Prachtige vuilvragons — In 't vuil gesukkeld? — 'n Anti-kapitalistische geldwolf — Vuilafvoer van Drente en . . . Amsterdam.

Het is 'n raar, 'n onaangenaam stukje winter, dat we te verduren krijgen. Regen en wind, afgewisseld door hagelbuien en storm, met eentonige intermezzo's van dreinenden motregen, vormen het repertoire van dit wintersch concert.

Maar ten slotte alles liever, dan die angstwekkende stormen, die j.l. Vrijdagavond weer woedden over onze stad en waarbij de „slagregen” van afgezwiepte uithangborden, takken en alles wat los en niet geheel spijkerfast is, 'n oorverdoovend, tevens levensgevaarlijk spektakel brengt in de „angstige” stilte, die er 's avonds over onze straten ligt.

Als eenmaal „de klok acht uren heit”, het uitgaande publiek weer overal binnen is en de rest heelemaal niet buiten komt, dan kan men zich wanen te wandelen in de straten van Assen, Purmerend of Sintannaparochie. Dan komen langzamerhand de gepeleriende nachtwachts voor den dag, die ijverig langs de gevels sluipen en geheimzinnig aan ramen en deuren friemelen. Gelukkig dat deze „nachtveiligheden” bestaan, dan kom je 's nachts na acht uren tenminste nog eens een levend wezen tegen. . . !

Neen, het gezellige stratenbeeld met

de grillige en kleurige lichteffecten van hooge reclames; van winkelende menschen in het vroolijke étalage-licht, van lichtstralende, trotsche theatergevels, waaronder de beweeglijke silhouetten der stedelingen; kortom, het opklaterend, daverend, grootstadsche avondleven is naar de pinnekens!

Voor al na de feestelijke Decemberperiode, en met zulk slecht weer valt dat akelig op.

'k Heb dit onderwerp al eens meer behandeld, inderdaad, maar waar het hart van vol is, loopt je vulpotlood van over en 't is in dezen tijd wel zeer troosteloos, ons avondbeeld. . . Eén ding is goed geweest aan den laatsten storm. Hij verloor de gemeente van vele boomen, die nu niet behoeven omgehakt te worden! Dat drama gaat gedurig zijn gang. Want weer staan honderden dezer monumentale natuur-versieringen op de nominatie van Mageren Hein met de hakbijl. 'k Zou de som wel eens ge-kapitaliseerd willen zien, die zoo'n

Door den Nederlandschen Bond ter Behartiging der Belangen van Lichamelijk Gebrekkigen werd de vorige week in de Residentie een bijeenkomst belegd en een propaganda-optocht gehouden.

vijfhonderd boomen hebben gekost aan aankoop, kweek en jarenlange verzorging....

Avicultura heeft haar poorten in den Dierentuin weer geopend. Wat daar te zien is.... het slaat je met verwondering (wat nog niet altijd *be*-wondering is!) voor wat de mensch op 't punt van pluimvee-„cultuur” weet te bereiken.

De gekste beesten (onder honden zou je spreken van riool-terriers) zijn door voortdurende kruisingen ontstaan.

Hanen die op pauwen lijken. Duiven die op konijnen lijken en ook wel op miniatuur-struisvogels; enfin, het verwonderlijkst gedierte. Maar zeer zeker: *interessant*!

En evengoed als je 'r haantjes treft met pauwestaart — boven d'r stand gekleed — tref je 'r het legkipje, het eierenfabriekje in allen eenvoud! De rijkspluimvee-consulent toonde aan, hoe juist de goede legkip meestal 'n veel minder fraaien indruk maakt, dan haar soortgenoot, die veel minder productief, veel fraaier in de veeren zit.

En als je zoo'n beestje vergelijken gaat met den pralenden haan, dan.... dan hoef je nog geen Nurks te zijn, om onwillekeurig tot vergelijkingen te komen met je eigen (pluimvee)soort. 't Moederke met haar huishouden, dat ploeterend en tobhend haar kroost — och, laat ik volstaan met dezen aanloop van een gedachtengang die leidt naar het speelgoedwifke, prijkend in „veeren” als dat snobistisch haantje met z'n staart-waar-ga-je-met-dat-beest-naar-toe!

De eerste wagen voor vuilafvoer naar Drenthe is geladen. De wagen is vijf meter hoog, de *allerhoogste* welke men op de rails der Nederlandsche Spoorwegen aantreft, maar.... neen, geen vergelijkingen meer. Alleen hoop ik, dat niet zal blijken, dat deze enorme wagens gevaarlijk zullen zijn in het verkeer, waardoor ze wat al te letterlijk zouden demonstreeren het spreekwoord van het rijtuig en een d.g.-wagen!

Intusschen is het met de vuilnispolitiek nog steeds niet heelemaal in orde, want één onzer raadsleden heeft B. en W. gevraagd, waarom zij de vuilbewerking achter den rug der Raadsleden om heeft behandeld. Zoo oppervlakkig lijkt het me 'n reuzenboffertje, als je als Raadslid zoo weinig merkt van het Gemeente-vuil. Maar er zijn nu eenmaal lui, die overal hun neus in willen steken, zelfs in.... vuil-afvoer. Echter schijnen er nog wel wat haakjes en oogjes te zitten aan die vuil-grap, want er zijn rapporten zoek. (Zijn die misschien al in Drenthe....? In 't vuil gesukeld?)

Zoo kom je altijd van 't een op 't ander, als je zoo gezellig zit te kronieken. Want met dat gemeentelijk-afval, associëren m'n gedachten zich met wat buitenlandsch-idem en wel dien Rus D. G., die deze week achter de spijltjes werd geborgen, in verband met z'n oplichtingen, welke

Tot Gemeente-archivaris van Leiden is deze week benoemd mr. J. W. Verburg, totnogtoe wetenschappelijk ambtenaar bij deze instelling.

tot heden zoo keurig slaagden. Deze Bols-ge-wiekste kearel had 'n machinetje uitgevonden om bankbiljetten van f 1000 te verdubbelen. (Met tientjes ging het blijkbaar niet....) Je hoefde niks anders te doen, dan hem één of meer — hoe meer hoe beter — briefjes van duizend pop te geven, die in het wonderbare machinetje gingen en den anderen dag verdubbeld zouden zijn. Er waren 'n stelletje idioten die daar inliepen. Of idioot.... och, ook dat weer niet, want je maakt bij een rechtgeaard Hollander nu eenmaal gemakkelijker f 1000 los, dan 'n dubbeltje. Vraag 'n dubbeltje en hij schopt je van de deur; vraag 'm duizend pegels en hij zegt: „Kom binnen, steek 'ns op en laten we 'r eens over praten.” En dan komt het er verder maar op aan hoè je praat!

Een prachtig wintergezicht over een der mooiste plekjes natuurschoon in onzen omtrek, de veelomstreden Reeuwijksche Plassen.

Maar deze Rus werd dan geknipt — hij had reeds 'n „séance” van tienduizend pop gegeven — en nu zit deze *anti-kapitalistische geldwolf* rustig op de Amsterdamsche Weteringschans, naast Hirsch op 't Leidscheplein, de werking van z'n machine te overdenken achter het gespijltje. Dank zij de activiteit onzer politie.

Zoo'n haantje met zoo'n mooien staart, hè? Maar tevens: zoo'n nuttige vuilafvoer naar.... Amsterdam.

A. A. L. GRAUMANS.

Den Haag, 18 Januari 1931.

Avicultura heeft in den Dierentuin weer haar gerenommeerde jaarlijksche expositie gehouden, waarvoor weer groote deelname en groote belangstelling werden betoond. De pronkende haan van den heer E. Hunneus uit Baarn, te midden van...

....een zijdehaan van den heer van Ettingen uit Rijswijk en....

....den witten Krulveer-krielhaan van Majoor G. T. Williams.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 23

Je bent tot over de ooren verliefd op den jongen Rixby. Ach, wat 'n geweldige dwaas was ik toch, dat ik je niet onmiddellijk over boord heb gesmeten, toen je den voet op onze boot zette. Nu zit ik tot over m'n ooren in de narigheid, en m'n kameraden eveneens! En hoe komt het, dat je de whisky niet hebt gedronken, die ik heb klaargemaakt?"

Zij gaf geen antwoord en scheen hem nog meer in bedwang te houden met haar onverschrokken oogen, dan met haar aldoor in evenwicht gehouden pistool.

Gedurende een uur pufte zij in stilte voort. De wereld van water rondom hen was nog donker. Licht was er nog niet behalve de parelmoeren strepen, die den horizon tintten. De dageraad zou hen op Evergreen Island vinden. Hoe vermoeid was ze — bijna zonk ze van uitputting ineen! De eenige vertroosting, die zij had, was dat Edmond, achter in de hut, niets wist van haar ellende of van zijn eigen gevaar.

De vroege morgen met z'n kille vaalheid sloop over de wereld, toen het vaartuig landde bij de werf van Bill Pock. De op een nachtmerrie lijkende worsteling ging een einde nemen. Zij durfde zich niet omkeeren voor een blik op het dierbare vertrouwde huis. De Pock's sliepen natuurlijk nog.

„Geef een fluitsignaal en houd dat zóó lang aan, tot Bill Pock naar buiten komt,” commandeerde zij tot den man aan het stuurrad.

Kresserie wierp haar een blik vol haat toe.

„De duivel mag me halen, als ik dat doe,” snauwde hij uitdagend. „Ik zou de heele stad op de been brengen.”

Rita lichtte haar wapen een beetje hooger op. Het was nu vlak op zijn gelaat gericht.

„Geef het fluitsignaal,” herhaalde zij vinnig.

En hij gehoorzaamde. Hij kon dan nog beter in de gevangenis zijn dan op het kerkhof, zoo besloot hij wijselijk.

Het noodsignaal weerklonk scherp in de morgenlucht. De gillende sirene gaf er Evergreen Island kennis van, dat iemand in benarde omstandigheden verkeerde.

Slechts met schoenen, pantalon en overhemd gekleed, rende Bill Pock naar de werf. Toen hij zijn vroeger huisgenootje in het gezicht kreeg, wuifde hij als krankzinnig met z'n armen en schreeuwde haar naam.

Rita hoorde het kraken van de planken, terwijl Bill met groote sprongen over de werf holde, en het volgende oogenblik was hij aan haar zijde.

HOOFDSTUK XXXIV

BLANCHE BLACKSTONE'S TESTAMENT

Edmond Rixby was een moeilijke patiënt geworden, dat zeiden de bewoners van Twin Hedges, die allemaal last van hun zenuwen hadden. Hij was nu twee dagen en twee nachten thuis, en nadat hij den roes, dien Kresserie's drank hem bezorgd had, geheel had uitgeslapen, had hij talrijke klachten te uiten en alle betreffende één onderwerp. Hij verlangde Rita Holiday te zien en de Blackstone's wilden dit niet permitteeren.

Hij probeerde z'n ontbijt te eten, dat miss Willoughby, zijn verpleegster, had klaargemaakt, toen Mrs. Atherton zijn kamer binnentrad.

Glimlachend en met uitgespreide armen schommelde zij naar het bed.

„O, lieve jongen,” zei ze met 'n pieperige stem, „je ziet er vanmorgen werkelijk veel beter uit!” Zij nam plaats in den stoel, dien de verpleegster had ontruimd. „Het is de eerste nacht geweest, dat iemand van ons heeft geslapen, sinds wij je verloren hadden, vent. Ach, beste Edmond, je vader heeft vreeselijk geleden, en de arme Estelle is bijna gestorven. Lieveling, je moogt niet wreed zijn voor m'n mooie kind — kom, kerel, laat me die toast voor je in stukjes breken. Kijk, zoo is het beter.”

Er kwam een uitdrukking van iets, dat naar misnoegen zweemde, op Edmond's gelaat.

„Zal ik Rita vandaag zien, tante Agnes?” vroeg hij.

De glimlach week van Mrs. Atherton's lippen. Als Edmond z'n zin niet kreeg, maakte hij iedereen in huis onbehaaglijk, maar Agnes paste, anders dan haar zuster Henriëtte, de methode van den minsten weerstand toe.

„Dat geloof ik niet,” antwoordde zij langzaam. „Je moet weten, beste jongen, dat naar de meening van je vader, miss Holiday hier niet behoort binnen te komen. Je tante Hetty —”

„Och, loop naar de maan met tante Hetty! Ik wensch Rita te zien,” viel Edmond haar vinnig in de rede. „Zuster, neem dat blad weg asjeblief. Ik wil geen ontbijt meer.”

Met een blik van afkeuring naar Mrs. Atherton, liet miss Willoughby een protest hooren:

„Maar u moet toch uw ontbijt eten, Mr. Rixby. Dr. Rugby zal boos op me zijn, vrees ik, als ik toesta, dat u zich zenuwachtig maakt.”

Edmond fronste het voorhoofd.

„Je kunt een paard naar het water leiden, maar je kunt het niet dwingen om te drinken,” citeerde hij, terwijl hij van ongeduld z'n hoofdkussen een mep gaf.

En op dat oogenblik van miss Willoughby's aarzeling, trad miss Blackstone de kamer binnen.

Agnes keerde zich om en staarde haar zuster aan. Henriëtte verscheen altijd juist dan, wanneer haar aanwezigheid niet gewenscht werd.

Edmond gromde inwendig en de verpleegster verliet haastig met het blad de kamer.

Agnes was de eerste, die sprak.

„Ik zeide juist tegen Edmond, Hetty,” aldus begon ze, dat hij het niet zoo moeilijk voor ons moest maken, na alles wat we hebben doorgemaakt. Je weet, dat niemand van ons heeft kunnen slapen, sinds onze lieve jongen verdwenen was. O, die vreeselijke nacht, Edmond, toen bijna iedereen in Bradmere op de been was om je te zoeken — o, wat hebben we toen geleden, wat hebben we toen geleden!”

Zij begon zachtjes te weenen in een fijn batisten

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Willard Blackstone is gehuwd met de rijke weduwe Blanche Rixby. Kort nadat hij de leiding over haar warenhuis op zich genomen had, brandde dit af, en sedert dien parasiteert hij met zijn beide zusters, de ongehuwde Henriëtte en de weduwe Agnes Atherton, mitgaders dezer dochter Stella of Estelle, op het vermogen van Blanche. De familie Blackstone tracht met alle middelen een huwelijk tot stand te brengen tusschen Blanche's zoon Edmond Rixby, die juist aan de Universiteit is afgestudeerd en nu wil gaan schilderen, en Stella, die eveneens succesvolle studies beëindigd heeft, maar den eersten prijs zich ontnomen moest zien door een eenvoudige meisje, Rita Holiday, pleegkind van den schrijnwerker Pock. In werkelijkheid is Rita een halfzuster van Stella Atherton, maar heeft, zonder zelfs haar eigen naam te kennen, steeds den naam harer vroeg overleden moeder, Holiday, gevoerd, daar Francis Atherton dit eerste huwelijk tegenover Agnes en de andere Blackstone's geheim heeft gehouden. Nu Francis overleden is, zou Rita eigenlijk boven Stella zijn voornaamste erfenamer zijn. Maar om elke mogelijkheid van aanspraken te voorkomen, ontfutselt Willard Blackstone, op de hoogte van den toestand gekomen, aan Rita's stervende grootmoeder de acte van het huwelijk harer dochter met Francis Atherton. Hij verspreidt lasterpraatjes over Rita's afkomst en vertrouwt haar ter verdere opvoeding aan zijn zuster Henriëtte toe, die 't kind het leven geheel ondraaglijk maakt. Op Edmond, die haar enkele malen ontmoette, heeft haar verschijning diepen indruk gemaakt. Bij een echtelijken twist over fantastische sommen, die Willard voor zich en zijn zusters noodig heeft, over de kwestie van den warenhuisbrand en over de geheimzinnige behandeling van Rita Holiday, wordt Blanche Rixby door haar man geslagen en daarna wordt zij ernstig ziek. Blanche heeft haar moeilijkheden toevertrouwd aan haar notaris John Worth, denzelfde, die Rita Holiday aan het eind van haar studie op het college de gouden medaille heeft uitgereikt en die bijzonder met haar ingenomen is. Op haar sterfbed waarschuwt Blanche haar zoon Edmond, niet te trouwen met Estelle. Na haar begrafenis trachten Willard Blackstone's zusters beiden de plaats van meesteres op Twin Hedges, Blanche's villa, in te nemen. Terwijl Willard en zijn zusters twisten, heeft Rita Edmond door een toeval gewond op een vlot in de baai gevonden. In den vliegende storm raakt het vlot op drift, de baai in, maar de motorboot van Jack Kresserie en Rufe Maepel (die door Blackstone valscheij van den warenhuisbrand beschuldigd en daarvoor gestraft waren) neemt hen op. Door vrouwelijke list weet Rita, wanneer zij beseft, dat de mannen niet veel goeds met hen voor hebben, drie der vier opvarenden op te sluiten, en met een revolver dwingt zij Jack Kresserie, naar Bradmere terug te keeren, en hen bij Pock's huis af te zetten.

zakdoekje, dat zij in haar dikke vingers hield geklemd.

Edmond schoof zich van ergernis heen en weer.

„Maar ik wil het u heelemaal niet moeilijk maken, tante Aggie,” protesteerde hij. „Ach, wilt u niet gaan zitten, tante Hetty?”

Henriëtte wilde gaan zitten, en terwijl ze dat deed, boorden haar blikken in die van den jongen.

„Wat is er aan de hand?” brieschte zij. „Agnes, ga met je gebulk ergens anders heen. Edmond weet er alles van, hoe we naar hem gezocht hebben, in wat voor angst we hebben gezeten. Ik heb hem gisteren in ondubbelzinnige termen gezegd, dat hij ons nooit meer zoo'n schrik moet bezorgen. Waar snotter je nu over, Aggie?”

Vóór Mrs. Atherton haar snikken genoegzaam kon onderdrukken om te antwoorden, kwam Edmond geprikkeld tusschenbeide:

„Ik wensch miss Holiday te zien, tante Hetty, en ik wil haar zien, of ik stap het bed uit en ga haar zelf opzoeken.”

Agnes slaakte 'n gil van afgrijzen en Hetty verschoof naar den rand van haar stoel.

„Foei! Heb ik ooit van m'n leven? Heb ik ooit iets dergelijks gehoord?” kraste zij tusschen haar tanden. „Nee, nóóit! Om je tante op zulk een manier aan te spreken! Hoe dikwijls moet ik het je inpompen, wat je vader's wenschen en mijn wenschen zijn? Rita Holiday zal niet in deze kamer komen. Een dienstmeisje, foei, poe! Overigens is het ook niet passend, dunkt me zoo.”

„Maar Estelle wil hier voortdurend binnenkomen,” bracht Edmond in het midden, toen Henriëtte even ophield om adem te scheppen, „en dat vindt u toch goed!”

Mrs. Atherton hijgde en probeerde te spreken. Zij kon slechts eenige onverstaanbare woorden stamelen.

Henriëtte was haar vóór: Op Rita rust een zware vloek, en Estelle —” Zij hield even stil, beklopte beide kanten van haar veelgeplaagden neus en herhaalde: „Estelle heeft het recht om hier aanwezig te zijn.” Daarna wendde ze zich tot haar zuster: „Aggie, Willard vroeg me, jou en Estelle te waarschuwen, dat jullie om tien uur in deze kamer aanwezig moesten zijn. Tegen Estelle heb ik het al gezegd. John Worth heeft getelefoneerd, dat hij aanstonds zou komen om het testament voor te lezen.

Edmond keerde zijn gelaat naar den muur en plotseling benevelde tranen zijn oogen. En hij bewoog zich ook niet, toen Estelle, gevolgd door Willard Blackstone en John Worth, de kamer binnen trad.

En ondertusschen lag Rita Holiday te bed in een keurig gemeubelde kamer op de derde verdieping. Voor de honderste maal, en met huiveringen, overdacht zij haar ervaringen van drie nachten geleden.

Het was nog slechts een vage herinnering, dat Mr. Wade verschenen was en haar en Edmond naar Twin Hedges had gebracht. Zij herinnerde zich Bill's aandringen, dat zij bij hem zou blijven. Goeie ouwe Bill! Aangrijpend was 't terugdenken aan Edmond's weigering om Evergreen Island zonder haar te verlaten. Hij had aldoor tegen haar schouder gerust in de koele, prikkelende morgenlucht, zoolang tot zij den drempel van het huis der Blackstone's hadden bereikt.

O, wat een opwindung in de familie was er gevolgd op hun aankomst! Het scheen, alsof een zwerm van groote vogels op Edmond was neergestreken en hem had weggedragen. Bertha had haar naar bed gebracht, maar daarna had zij de keukenmeid niet meer gezien.

Mr. Worth was één keer binnen geweest om met haar te praten. Ze had hem verzekerd, dat ze heelemaal niet dapper was geweest, ze had zwakjes geweest, terwijl hij met tranen in de oogen haar hand had vastgehouden en haar bemoedigende woorden had toegesproken.

Nooit zou zij de herinnering verliezen aan het sluipend verschijnen van miss Blackstone bij haar

bed! Was het eerst gisteren geweest? Het leek wel vijftig jaar geleden.

„Rita,” en Henriëtte had haar dreigend aangestaard „er ligt straf voor je gereed, op den dag dat Dr. Rugby hier z'n laatste visite maakt. Nog nooit heb ik een meisje gekend, zoo slecht als jij! Mijn verbazing, toen je verdwenen waart — o foei! Hoe ben je uit die kamer gekomen? Zeker uit het venster gesprongen?”

Op dat oogenblik werd Bill Pock aangediend, en met nijdig wiegelend hoofd passeerde Henriëtte op haar terugweg uit de kamer den kleinen man, zonder een teeken van herkenning te geven.

Bill was 'n heele poos gebleven, o, zulke kostbare oogenblikken!

Hij had zichzelf verwijten gedaan wegens de teleurstelling van Bradmere's politie. Toen de agenten dien morgen op Evergreen Island waren gekomen, was de „Vliegende Havik” reeds gevlogen. Rita was allerminst bedroefd hierover. Ze wist genoeg van Kresserie's geschiedenis om van meening te zijn, dat zijn hevig verlangen naar wraak niet meer dan natuurlijk was en dat Blackstone hem en zijn vriend verraderlijk had behandeld.

Zij hield juist haar gedachten met Edmond bezig, toen de deur zachtjes openging en Emmons haar hoofd naar binnen stak.

„Ach, dierbaar schaap,” fluisterde zij, en ze vertoonde een van haar zeldzame glimlachjes, terwijl ze binnentrad, en de deur sloot, „ik kom eens even kijken. Het is me gelukt, de waakzaamheid van de bazin te verschalken. Zij wilde me zelfs niet toestaan, dat ik je eten naar boven breng. Ik geloof, dat ze denkt, dat ik te veel met je sympathiseer. Ritie. Maar ze zit 'n tijdje veilig vast, aangezien ze moet luisteren naar Mrs. Blackstone's testament. Hoe voel je je, kind?”

Ach, Rita was zoo blij, dat ze eens 'n vriendelijk gezicht te zien kreeg!

„Een heeleboel beter, en ik heb ernaar verlangd je te zien, Bertha,” antwoordde zij. „Ik ben zoo eenzaam geweest, Bertha, och lieve Bertha, zeg me eens, hoe *hij* 't vanmorgen maakt?”

Ze was eigenlijk niet van plan geweest, zoo'n nadruk te leggen op dat „hij”. Haar gelaat werd vuurrood en Emmons ging naast het bed zitten en liet met 'n plof haar handen op haar knieën vallen.

„Met dien, „hij” bedoel je zeker Mr. Edmond?” vroeg ze oolijk. „Goeie grut, hij maakt 't zoo goed als een jongen het maar kan maken, die met 'n gekneusd been in 'n wespennest terecht is gekomen, de arme ziel. O, er is hier in dit huis nog meer herrie dan in 'n circus met drie banen.” De sprekerster haalde diep adem, sperde haar mond open en sloeg haar oogen ten hemel. Vervolgens ratelde ze dóór: „ik dacht, dat het in West Bradmere al erg genoeg gesteld was, toen de bazin zoo begon te tieren, maar nu de heele familie er is, lijkt het heelemaal 'n losgebroken gekkenhuis. Miss Blackstone en haar zuster hebben bijna iedere minuut over iets ruzie, en allebei geven ze me orders, die mekaar tegenspreken, en

daar komt nog bij, dat die bakvisch aldoor aan 't grienen en snotteren is, omdat Mr. Edmond haar niet in z'n kamer wil hebben. Ze loopt maar rond als een verdwaald kalf.”

„Bedoel je miss Atherton?” vroeg Rita, terwijl ze zich op haar elleboog oprichtte.

„Ja, die bedoel ik!” riep Bertha uit. „Maar kom nu asjeblief niet uit je bed! Blijf rusten, zoolang je kunt! Ik kan nog wel 'n paar minuten blijven. Ik moet eens met iemand praten, of ik barst nog uit elkaar.” Zij hield even op en ging toen op fluisterton voort: „Wel, ze zegt, dat ze met Mr. Edmond gaat trouwen, en hij wil haar niet eens in z'n nabijheid hebben. Nou, dat noem ik raar.”

Rita kreeg 'n plotseligen aanval van zwakheid. Ze liet zich terugvallen in het kussen en steunde haar wang met de hand.

„O, 't is zoo'n aanstellerig nest, dat meisje!” ging Bertha voort. „Ik heb haar gezicht nooit kunnen uitstaan. Ze is me te verwaand. Ze vertikt het gewoon, tegen 'n achtenswaardige vrouw als ik ben te spreken, behalve dan om me bevelen te geven.” Daarna begon Emmons te lachen. „En wat denk je nu?” vroeg ze met gedempte stem, terwijl ze een blik over haar schouder wierp.

„Wat bedoel je, Bertha?”

„O, 't is het grappigste ding, dat je ooit hebt gehoord, Ritie,” kondigde Bertha aan, „en het vrouwvolk is woedend en Mr. Blackstone eveneens. De jonge Edmond, hij zegt —” Zij hield op en kreeg aanvallen van gesmoord lachen.

„Wat zegt hij?” vroeg Rita, en haar doffe

oogen begonnen te schitteren van nieuwsgierigheid. „O, Bertha, vertel me toch wat hij gezegd heeft!”

„Wat heb je hem gedaan, toen je daar in dien nacht met hem op het vlot was?” vroeg Emmons, en met geveinsde verslagenheid sloeg ze de oogen neer.

„Ik heb hem alleen geholpen zooveel ik kon,” antwoordde het meisje blozend.

„En hem zóó goed geholpen, dat hij niet meer buiten je kan, m'n kind,” ging Emmons voort. „Hij heeft gisteren heel den dag om je gesmeekt en vanmorgen is hij opnieuw begonnen. De verpleegster zegt, dat ze hem bijna niet in bed kan houden.”

Het was Rita, of ze een prop in haar keel voelde, zoodat ze geen antwoord kon geven.

„Je moest je nu en dan eens als een muis in 'n hoek kunnen verstoppert, Ritie, om hen te hooren praten. Ze zijn om de een of andere reden allemaal op je gebeten. Vanmorgen hoorde ik miss Blackstone tegen haar zuster zeggen: „Een meisje, dat een vloek op zich heeft rusten, zal niet vriendschappelijk met mijn neef omgaan! Heb ik ooit iets dergelijks gehoord? Nee nóóit!” Het was een volmaakte navolging van Henriëtte's „heb ik óóit?” Ze had gehoopt daarmee het lieve, bedroefde gezicht op de peluw te doen glimlachen.

Edoch, in plaats van te glimlachen, slaakte Rita een langen, wanhopigen zucht. Zou dan die vlek, die zoogenaamd op haar afkomst kleefde, nooit worden uitgewischt? Ach, het was ongetwijfeld

zooals Bella had gezegd: een meisje zooals zij had geen andere taak op aarde dan de misslagen van haar ouders uit te boeten. Zij zag er zóó bleek en afgetoofd uit, dat Bertha trachtte haar te troosten.

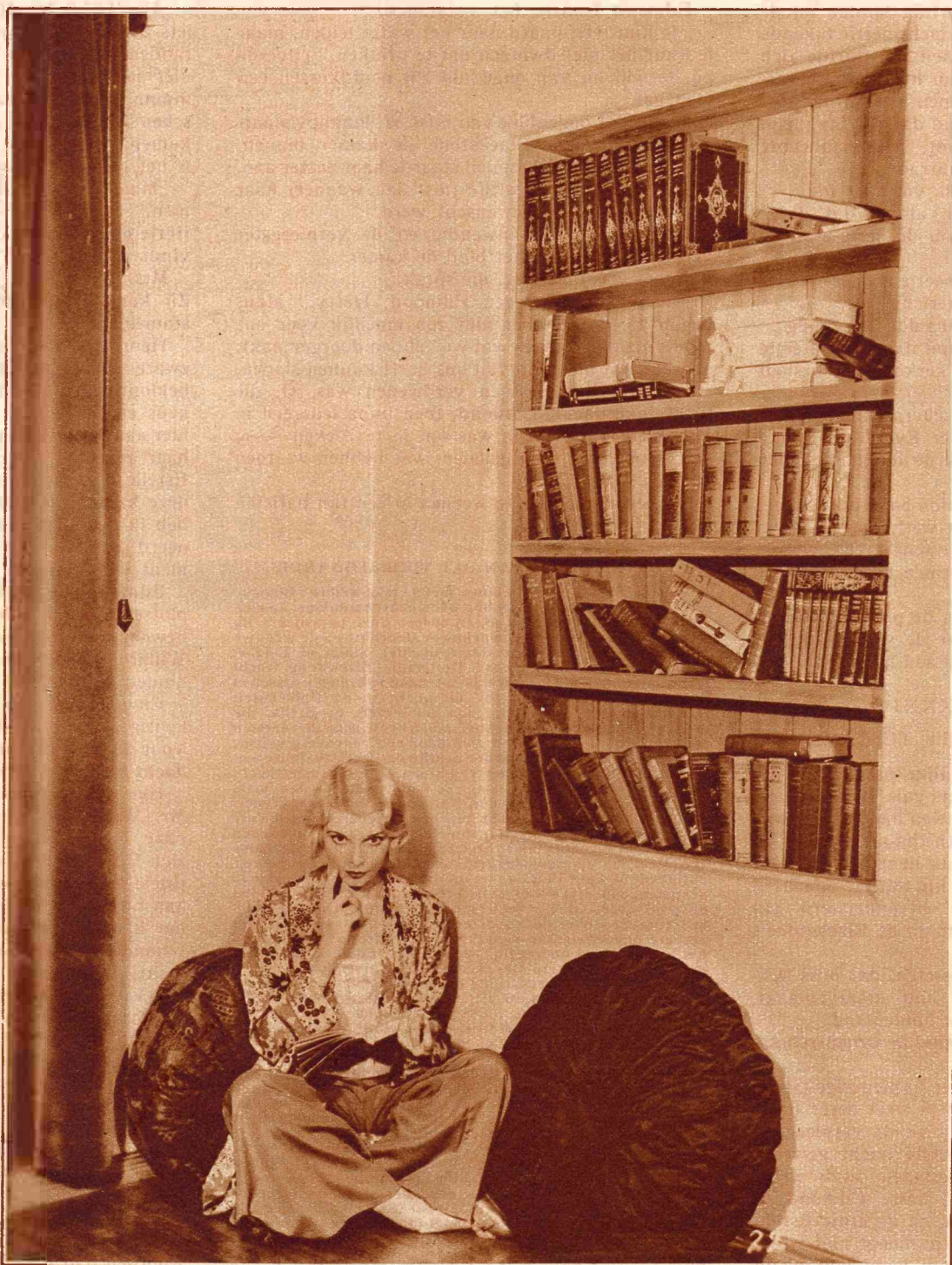
„Trek er je maar geen steek van aan arm schaap” luidde haar vriendelijke raad, en zij stond op. „Je hebt in Mr. Edmond een besten vriend gewonnen. Maar de Blackstone's hebben den jongen juist daar gekregen, waar ze hem hebben willen, plat op z'n bed! Mijn meening is anders dat ze hem dat vlasharige wicht niet zoo gemakkelijk als vrouw zullen aansmeren. Maar mogelijk is het wél. Ik weet het niet. Kom, aan, ik moet nu eens naar beneden gaan en zien wat er in de keuken te doen is.” Vervolgens, tot Rita's verbazing, boog de vrouw zich voorover en gaf haar een zoen.

In 't bediendenvertrek ontmoette Bertha den chauffeur Warren. Zijn oogen stonden rond van ontsteltenis.

„Goeie gerechtigheid, Bertha,” barstte hij los „'t testament is voorgelezen en er is iets vreesselijks geschied! Mrs. Atherton heeft een zenuwtoeval in de kamer van Mr. Blackstone. Haar zuster is ook bij haar en miss Estelle is hier juist binnengestormd om water te halen. Ze hilde en wilde geen woord zeggen.

Bertha wrong haar handen in komische wanhoop. „Natuurlijk moest ik dat schouwspel weer missen,” bromde zij. „Ik vraag me af, wat er aan de hand is geweest.”

(Wordt voortgezet)

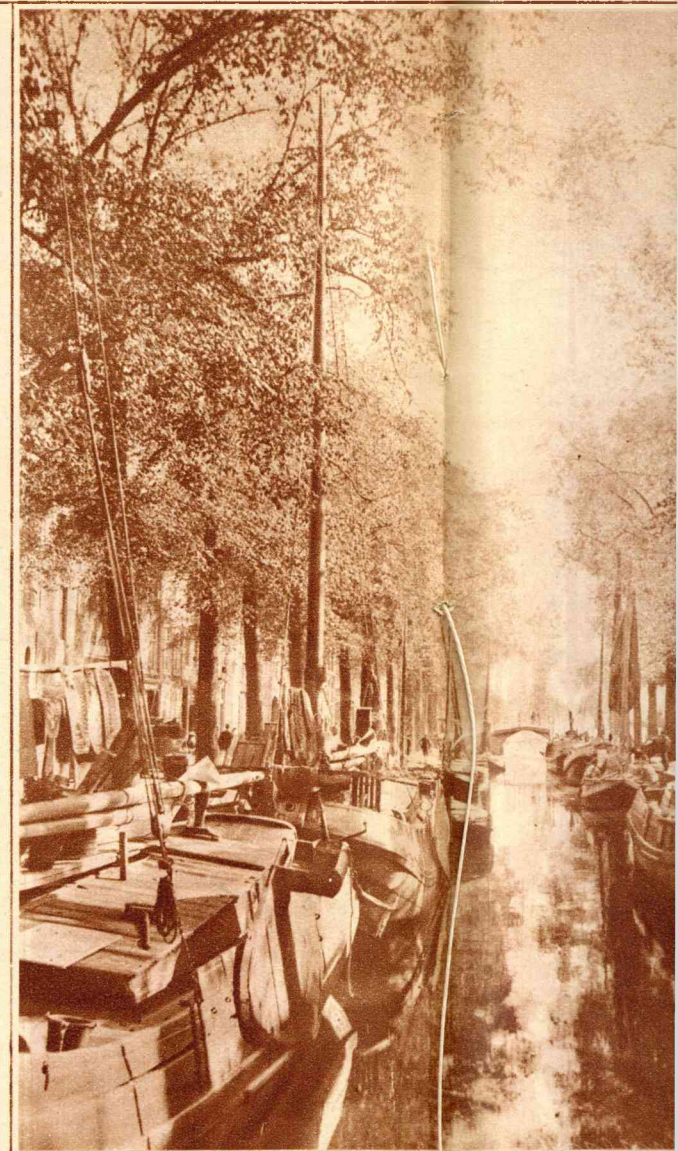
Hoe bereid ik erwtensoep?

In 1870 is dit aardige bruggetje verdwenen om er de tegenwoordige Java-brug te slaan, die de verbinding vormt tusschen Koninginnegrachten en Raamweg. Tot in het begin dezer eeuw nog lag hier alleen de prachtige wei van Bijlandt, die sedert voor een heele stadswijk heeft plaats moeten maken.

Wat een schilderachtig plekje vormde niet dit gedeelte van de Nieuwe Haven (bij de Amuntie-haven). Nog velen Hagenaars ligt dit stemmingsvolle stadsbeeld in het geheugen: eerst in 1904 toch werd het water gedempt.

Voor den Hagenaar in merg en been is het een lust, te dwalen tusschen de uitmuntende collectie stadsbeelden uit de laatste tachtig jaren, die in de expositiezaal van ons Gemeente-Archief aan het Rijswijkscheplein zijn tentoongesteld. In tijdvakken van tien jaar is er de geschiedenis van ons Haagsche stadsbeeld sedert 1850 weergegeven. Zelfs de oudsten onder ons vinden er dus de Residentie uit hunne jeugd in tal van afbeeldingen terug. En het zijn immers de huizen, de gebouwen niet alleen, die veranderen, de straten, de grachten, de bruggen en de boomen niet — het is de sfeer, de

Wat is er over van het unieke plekje oud-Hollandsch stedschoon en Hollandsche leren, dat de Brouwersgracht te zien gaf in haar glorietijd, bruggetjes en majestueus geboomte over spiegelend water met de eindeloze schepen. Het was 1902, toen deze glorie vergaan moes

(morgen is
nen aanbe-
op deze

DE RESIDENTIE UIT

Nog tot het jaar 1876 heeft het historische Huis van Huygens het Plein gesierd. Toen werd het afgebroken en het tegenwoordige gebouw van het Departement van Justitie er gebouwd in 'n stijl, die in dien tijd meer geraffineerd schijnt te zijn dan in den tegenwoordigen.

Van een typische, waarlijk bekoorlijke stemming is dit stukje Groenmarkt uit de eerste decade dezer eeuw, toen bijvoorbeeld de Bonneterie op heel wat bescheidener voet gehuisvest was. Wat in den doorkijk bijzonder opvalt, is de eigenaardige, rustige stemming, die de schaduw van het hoge geboomte legde over ons tegenwoordig veel nuchterder Buitenhof. Verkeer en kleederdracht geven aan den voorgrond een sfeer, die velen van ons zich slechts met zekeren weemoed herinneren zullen.

het unieke plekje oud-Hollandsch stedschoon en van het echt oud-
de Brouwersgracht te zien gaf in haar glorietijd van schilderachtige
geboomte over spiegelend water met de eindeloze rijen vracht-
open. Het was 1902, toen deze glorie vergaan moest.

gebouwen
grachten.
sfeer, de

Ook Turfmarkt en Hout-
markt lagen daar, met de
Nieuwe Kerk als afsluiting,
als een levend stukje oud-
Haagsche historie. Hoe
nuchter en vereenzaamd
staat er dan tegenwoordig,
na de dempingsroede van 't
begin dezer eeuw, de fraaie
en typische kerk temidden
der velden van straatkeien

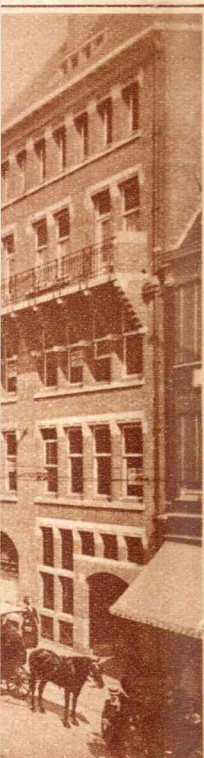
Een stukje recente stads-
historie: het Buitenhof met
de Gevangenpoort door de
ingrijpende wijziging van
1927. Slechts de huizen ter
linkerzijde helpen ons een
vergelijking te maken met
het tegenwoordige Buitenhof
voor het overige maken
geboomte, standbeeld en
bebouwing iedere verge-
lijking bijna onmogelijk.

stemming, het leven van onze
stad en van de opeenvolgende
geslachten, waaraan deze af-
beeldingen de herinnering be-
waren. En het is goed, die herin-
neringen en dat leven niet weg
te sluiten in de mappen en de
doozen van een archiefsysteem,
maar den Hagenaar de stad
zijner jeugd in deze sprekende
tafereelen voor te toove-
ren. Het is daarom, dat
wij den inrichters niet
dankbaar genoeg kunnen
zijn voor deze expositie,
en dat wij het bezoek

(morgen is de laatste dag) niet dringend genoeg kun-
nen aanbevelen. — Mogen de enkele voorbeelden
op deze bladzijden daartoe het hunne bijdragen.

TIE UIT ONZE JEUGD

Het z.g. Huis van Van Karnebeek op den hoek van Prinses-
segracht en Korte Voorhout, dat in 1914 afgebroken werd
om er den tegenwoordigen Prinsesse-Schouburg te stichten.

De Amsterdamsche Veerkade was een der eerste oude stadsplekjes,
die hun schoonheid zouden inboeten bij de dempingen van 't begin dezer
eeuw. Reeds in 1901 viel het pittoreske grachtje hieraan ten offer.

DE JONGLEUR EN HET MEISJE DOOR C. VAN ARCEN

Fred Randow liet z'n spiegeleieren met ham koud worden, terwijl hij peinzend voor zich uit keek. „Is er iets?” informeerde mevrouw Randow.

Hij knikte haar toe en kleurde even.

„Neen... maar ik pieker erover of... nou, of ik niet eens 'n beetje verandering in m'n nummer moet hebben. De lui zullen genoeg krijgen van mij alleen. Wat zou je er van zeggen als ik er wat leven in bracht, door 'n liedje met dans van 'n aardig meisje? Zoo'n luchtig, vroolijk dingetje, zie je.”

„Weet je al 'n meisje?” vroeg mevrouw Randow.

„Ja,” bekende Randow. „Dat dochttertje van Johnson. Het arme ding staat heelemaal alleen nu haar vader dood is. Ze vroeg me gisteren of ik niets voor haar wist. Vind je niet, dat we iets voor haar moeten doen?”

„Zeker.” Zijn vrouw keek hem recht in 't gezicht. „Maar daar zal ik wel voor zorgen, ik beloof 't je. Jij hebt twintig jaar geleden bijna je heele carrière vergooid, omdat je 'n meisje wilde helpen, en ik zal er wél voor oppassen dat het niet wéér gebeurt.”

Toen glimlachte zij en ze stond op om hem 'n kus te geven.

■ ■ ■

Fred Randow was als kind al aan 't tooneel geweest en zijn familie voorspelde hem een schitterende toekomst als acteur. Maar tot hun teleurstelling ontwikkelde Fred met de jaren een buitengewone handigheid in het jongleeren met appels, sinaasappelen, eieren, borden, kortom met alles waarmee men met mogelijkheid maar jongleeren kan.

Fred was 'n knappe jongen, met aangename manieren en 'n zekere verlegenheid, die de menschen dadelijk voor hem innam; bovendien wist

hij onmiddellijk de mentaliteit te schatten van zijn publiek.

Langzamerhand werd hij „de beroemde jongleur”, hij klom op tot wereldvermaardheid en ten slotte werd hij Fred Randow zonder meer, waardoor hij het toppunt van roem had bereikt.

Hij verkeerde nog in het voorlaatste stadium van zijn roem, toen hij Effie leerde kennen. Het was in den trein naar Crichtown, waar hij gedurende een week zou optreden in het Hippodrome.

Zij zat in een hoekje van den coupé tegenover hem, met een tasch tusschen beide handen geklemd. Ze keek strak voor zich uit, terwijl nu en dan haar wangen kleurden als ze zijn bewonderende blikken voelde. Zij reisde ook naar Crichtown, waar ze de rol van het dienstmeisje zou vervullen in een nieuw stuk, dat in het Pallaseum zou worden vertoond. Het zou haar eerste optreden worden in 't publiek.

Men kon zich moeilijk een meisje voorstellen, minder geschikt voor het tooneel dan Effie. Zij was opgevoed met de gedachte, dat geen enkele man te vertrouwen is en tooneelspelers nog minder dan alle andere mannen. En ze had dan ook jaren lang moeten smeeke, eer haar moeder erin toestemde, dat ze het engagement aannam, dat Mr. Blake haar had aangeboden.

Mr. Blake, die vroeger eens in pension was geweest bij Effie's moeder en die toen in het geheim op Effie was verliefd geraakt, had nu een eigen gezelschap gevormd.

Fred zat gelukkig en tevreden stilletjes naar Effie te kijken, naar het lieve zachte gezichtje, de goudblonde krulletjes en de kleine smalle handen en voetjes. En zooals hij steeds de stemming aanvoelde van zijn publiek, zoo voelde hij nu ook hoe angstig en hoe zenuwachtig ze was. Daarom sprak hij haar niet aan.

Ze waren de eenigen die uit den trein stapten, toen ze moesten overstappen voor

Crichtown. Hij hielp haar met de bagage en zij dankte hem ernstig en waardig. Het regende en toen ze op het kleine perron stonden, hoorden ze, dat ze pas over twee uuraansluiting zouden kunnen krijgen naar Crichtown. Fred ging op onderzoek uit en was zoo gelukkig een wagentje te vinden, dat hem naar Crichtown kon brengen. Hij noodigde Effie, kalm en vriendelijk, uit om met hem mee te rijden, en het bleek toen, dat ze beiden in hetzelfde pension een kamer besteld hadden.

Ondanks alle waarschuwingen van haar moeder, was het Effie niet mogelijk Fred als een schurk te beschouwen.

Hij was zoo vriendelijk en behulpzaam, en hij was verlegen, haast net zoo verlegen als zij. Dat gaf den doorslag.

Onderweg vertelde ze hem, dat ze eens 'n groote actrice hoopte te worden, maar dat ze bang was voor allerlei wat er vóór dien tijd nog gebeuren kon. Ze vertelde hem ook van haar engagement bij het gezelschap van Blake en hij kon slechts met moeite weerstaan aan de verzoeking om haar te verbieden naar hem toe te gaan, want hij kende Blake. Hij wist zich echter te bedwingen, maar hij nam zich vast voor over zijn Effie te waken.

„Zijn Effie!” Hoe heerlijk klonken die twee woordjes!

Het rijtuig hield stil voor 't pension en Fred stond naast Effie op de stoep, alsof ze al man en vrouw waren. Die gedachte verrukte hem zoozeer, dat hij zijn vinger op het belleknopje gedrukt hield, tot de deur met 'n ruk geopend werd door 'n dikke hospita, die verzekerde minstens gedacht te hebben, dat er brand was.

Bij de deur van haar kamer stak Effie hem, met een keurig gebaartje en 'n vriendelijk, ernstig dankwoord, de hand toe en van verrukking vergat Fred te vragen wanneer hij haar weer zien kon, eer de deur voor zijn neus gesloten werd.

Om half acht den volgenden avond zat Effie, zonder dat Fred er iets van wist, al op 't schellinkje van het Hippodrome, vurig hopende dat ze hem nog zou zien optreden eer ze weg moest om in het derde bedrijf van „De erfenis van den graaf” als dienstmeisje op het tooneel te verschijnen. Ze was, onder haar mantel, reeds geheel en al gekleed voor haar rol.

De gordijnen spleten vaneen en daar stond Fred, een en al glimlach, zoodat z'n mooie witte tanden te zien waren. Hij ging nonchalant op 'n tafel zitten, kruiste z'n beenen en gooide zes glinsterende ballen de lucht in. Nu en dan leek het of hij er een missen zou — o, hij had hem gemist — neen toch niet! Een luchtig stootje met den voet bracht hem weer op z'n plaats, en Effie zuchtte van verlichting.

Wat wist Fred de menschen te pakken, met zoo'n grapje hier en 'n grapje daar! Het was niet zoozeer door wat hij deed, maar hoe hij het deed. En 't was opeens of Fred altijd, zoo lang als je maar denken kon, je allerbeste vriend was geweest.

Hartelijk gelach klonk de zaal door; iedereen was vol aandacht. Opeens een doodsche stilte, die verbroken wordt door luid en hartelijk lachen als Fred's beste truc ten slotte toch niet mislukt.

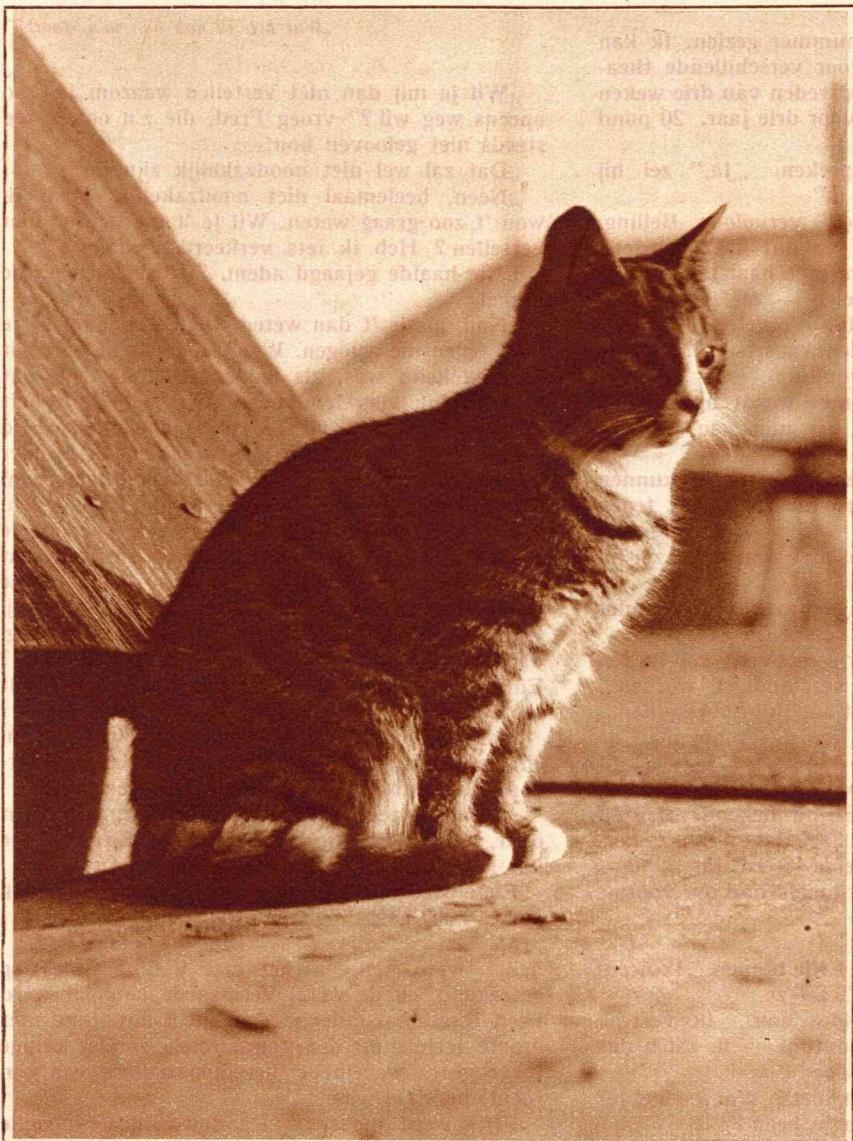
Het gordijn gaat dicht en even is er stilte, maar dan breekt er een oorverdoovend applaus los, dat aanzwelt als Fred weer verschijnt om te bedanken, tot het Effie is of heel de aarde ervan vervuld moet wezen. Dan holt ze naar het Pallaseum en er is een blijde opwinding in haar, welke niet alleen door de gedachte aan haar eerste optreden wordt veroorzaakt.

Het derde bedrijf is juist begonnen als Fred in de derde rij stallets gaat zitten, nog net bijtijds om Effie te zien, die op een zilveren blad een brief brengt naar Blake. Fred vindt dat ze er snoezig uitziet.

In waarheid echter is er van haar blanke teint en haar kinderlijk lief gezichtje in de zaal niet veel te zien. Bovendien spreekt Effie binnensmonds en ze loopt héél slecht.

Maar Fred, anders nogal critisch aangelegd, ziet niets van dit alles. Hij is vol bewondering en na afloop wacht hij haar op bij de tooneeldeel. Hij blijft in 'n hoekje staan om haar niet te verschrikken en hij volgt haar op eenigen afstand om haar te kunnen beschermen als dat noodig wezen mocht. Effie loopt door zoo vlug ze kan en haastig trekt ze de huisdeur dicht, juist als Fred beneden aan de stoep staat.

Fred volgde Effie iederen avond als ze naar huis ging en soms zag ze er zoo ontdaan uit, dat zijn vingers jeukten om een pak slaag te geven aan Blake, die dat zeker dubbel en dwars verdiende. Als hij Effie nu en dan ontmoette, groette ze hem koel en stijfjes, zoodat hij het niet waagde haar

In het Januari-zonnetje.

aan te spreken. En hij durfde nauwelijks te denken aan de volgende week, als hij weg zou wezen en zij — hij wist hoegenaamd niet waar zij dan wezen zou —

Op Zaterdagavond stond hij een uur langer dan gewoonlijk op Effie te wachten en toen ze eindelijk de smalle deur uit kwam zag hij, dat de tranen langs haar wangen stroomden.

Fred kon 't niet langer uithouden; haastig liep hij op het meisje toe, en terwijl hij zachtjes zijn hand door haar bevenden arm stak, vroeg hij haar op den toon van een bezorgden vader of ze hem maar alles vertellen wilde.

Effie vertelde, onder tranen. Het scheen, dat Blake al wat er in de afgelopen week verdiend was had opgemaakt. Hij had zijn artiesten niet betaald en was na de voorstelling spoorloos verdwenen. En nu stond Effie daar met nog geen vijf gulden in haar beursje, terwijl ze haar hospita nog betalen moest en op de een of andere manier moest zien thuis te komen.

„Als ik geweten had hoe hij was, was ik nooit gekomen,” snikte Effie. „O, wat moet ik aanvangen?”

Fred's medelijden gaf hem een groote gedachte in. „Kunt u dansen en zingen?” vroeg hij.

Effie verzekerde van wel.

„Ik zoek al lang naar 'n meisje om m'n nummer wat interessanter te maken,” jekte Fred zonder blikken of blozen. „Maar ik kan voorloopig nog niet veel betalen” — hij noemde een weksalaris, dat tweemaal zoo groot was als dat, wat Blake haar betaalde en dat driemaal meer bedroeg dan hij missen kon — „maar ik zou u later wel wat meer kunnen geven denk ik.”

Effie bleef midden op straat stil staan, de tranen nog op haar wangen. „Maar hoe weet u nu of u me wel zult kunnen gebruiken?”

„Ik heb u op het tooneel gezien,” zei Fred en in alle oprechtheid voegde hij er bij: „U bent juist wat ik hebben moet.”

Fred's manager, die naast hem zat, toen Effie haar kunnen demonstreerde, was heel slecht te spreken over Fred's plan. Om te beginnen was er geen enkele reden voor het optreden van wie dan ook in zijn nummer, en dit meisje had niet het minste talent bovendien.

„Zou het gaan?” kwam Effie vragen.

„Uw haar lijkt net goud,” zei Fred.

Zij trok de wenkbrauwen op.

„Ik bedoel,” verklaarde hij haastig, „op het tooneel moet je ofwel heel blond zijn, ofwel heel donker, geen tusschending, begrijpt u?”

„Zou ik heusch 'n kans hebben om iets te worden?” vroeg Effie verlegen.

„U zult nog eens zóó beroemd worden, dat u mij niet meer aankijkt!” verzekerde Fred.

Het publiek scheen echter van 'n andere meening te zijn. Niet het kleinste applausje kwam er na Effie's liedje en Fred had dan 'n heelen toer om de menschen door zijn charme en zijn grappen weer tot vroolijkheid te brengen. En telkens weer loog hij Effie voor, dat ze uitstekend was, te goed eigenlijk voor dit publiek.

Zij geloofde hem.

Maar het raakte bekend, dat Fred's nummer verknoeid werd door een meisje dat hij er, de hemel mocht weten waarom, in liet optreden. Het viel hem langzamerhand moeilijker een engagement te krijgen en hij werd slechter betaald dan vroeger. Maar hij beklagde zich hierover nooit. Effie was nu immers in zijn nabijheid, al was hij haar ook nog geen stap nader gekomen. Zij sprak enkel over „zaken” met hem. Hij was Fred Randow, de beroemde jongleur, en zij was een deel van zijn nummer.

Maar elken avond bad Effie, dat God haar eraan mocht blijven herinneren, dat zaken zaken waren en niets meer.

Ze hadden bijna drie maanden samen gewerkt, toen het gebeurde. Na zijn laatste optreden, waarbij hij met groote moeite het publiek, dat door Effie's liedjes als bevroren scheen, weer tot vroolijk lachen en uitbundig applaus had weten te brengen, werd hem het kaartje gebracht van Sidney Belling. Hij ging toen zitten van verrassing, want Sidney Belling was de eigenaar van al de beste Engelsche theaters, en eer hij nog van zijn verrassing was bekomen stond de groote man voor hem.

„Mijn agent heeft me over u gesproken,” zei

„Wat heb ik nou aan m'n staart?”

hij. „Ik heb zooveel uw nummer gezien. Ik kan u 'n contract aanbieden voor verschillende theaters — om te beginnen 'n optreden van drie weken in de Kroon, met 'n optie voor drie jaar. 20 pond in de week. Wel?”

Fred kon nauwelijks spreken. „Ja,” zei hij flauwtjes en toen: „Dank u.”

„Er is één voorwaarde,” vervolgde Belling. „Dat meisje moet er uit. Je kunt haar pensioen geven, of haar verdrinken of met haar trouwen — dat kan me geen zier schelen — als je ze maar kwijt raakt. Ze is gruwelijk vervelend!”

Fred had hem wel willen ranselen. Maar in plaats daarvan zei hij eenvoudig:

„Als mijn partner niet mee wordt opgenomen in het contract, neem ik het niet aan, meneer Belling.”

Belling was eerst te verbaasd om te kunnen antwoorden. Dat zoo'n provinciaaltje dat tegen hem durfde zeggen!

„Kom, beste jongen, doe niet zoo mal,” zei hij toen.

Maar Fred liet zich niet bepraten hoe de ander ook pleitte en schold om beurten.

„Nou, slaap er nog maar eens over,” zei hij ten slotte. „Dan zul je wel verstandiger worden.”

„Beter uw tijd verder niet aan mij te verspillen,” vond Fred en mopperend liep de groote man de deur uit.

Fred bleef stil zitten bij de tafel, terwijl hij naar Effie's portret keek. En hij bekende zichzelf nu, wat hij al lang geweten had, dat zij langzamerhand zijn nummer verknoeide — en dat ze nu — voor altijd — zijn kans verknoeid had om vooruit te komen.

Een half uur later kwam Effie binnen. „Ik neem onmiddellijk mijn ontslag,” zei ze.

Fred keek haar sprakeloos aan. „Ik vertrek morgenochtend vóór het ontbijt — ik zal u dus niet meer zien — het ga u goed.”

„Effie, dat meen je toch niet? Wat bedoel je? Wat ga je doen? Waar ga je heen?”

„Dat is van geen belang,” zei Effie koeltjes; ze had nog geen plannen gemaakt. „Adieu.”

„Wil je mij dan niet vertellen waarom je zoo opeens weg wil?” vroeg Fred, die z'n ooren nog steeds niet gelooven kon.

„Dat zal wel niet noodzakelijk zijn.”

„Neen, heelemaal niet noodzakelijk. Maar ik wou 't zoo graag weten. Wil je 't me heusch niet vertellen? Heb ik iets verkeerd gedaan?”

Effie haalde gejaagd adem. Zij beet zich op de lippen.

„Nou, als je 't dan weten wilt,” zei ze toen, „je hebt tegen me gelogen. Waarom zei je aldoor, dat ik uitstekend was, als meneer Belling zegt, dat ik gruwelijk vervelend ben? Wat heb ik je ooit gedaan? Waarom kon je me niet de waarheid zeggen? Je zei, dat ik te goed was voor de lui hier en onderdehand hebben ze me aldoor uitgelachen. Jij liet me hopen en denken, en — en gelooven, dat ik nog eens 'n groote actrice zou worden. Je wist, dat 't allemaal leugens waren. Je wist, dat ze me allemaal uitlachten! En nou — nou heb je dat contract van Belling laten schieten om mij. Hoe durf je? Hoe durf je? Was 't nog niet genoeg, dat je me aldoor belogen en bedrogen hebt? Enfin, ik heb er nou genoeg van. Ik ga en je zult me nooit weer zien — nooit weer!”

Maar ze maakte geen aanstalten om te gaan, en tranen van teleurstelling, van verdriet en ontgoocheling stroomden haar over de wangen.

„Waarom zeg je niets?” vroeg ze. „Je staat daar, of je geen drie kunt tellen! Waarom heb je dat gedaan?”

Even was het stil, toen zei Fred: „Omdat ik je lief heb, Effie.”

Zoo werd het contract met Belling toch nog geteekend, en de wereldvermaarde jongleur werd Fred Randow zonder meer. Zijn naam stond met groote letters op de programma's zonder eenige toevoeging, waarmede het hoogtepunt van zijn roem bereikt was.

Effie werd mevrouw Randow. Zij verknoeide Fred's nummer niet meer, en zij zorgde er ook voor, dat een ander het niet verknoeien zou.

WINTER IN LEIDEN

De fabriek gaat uit.

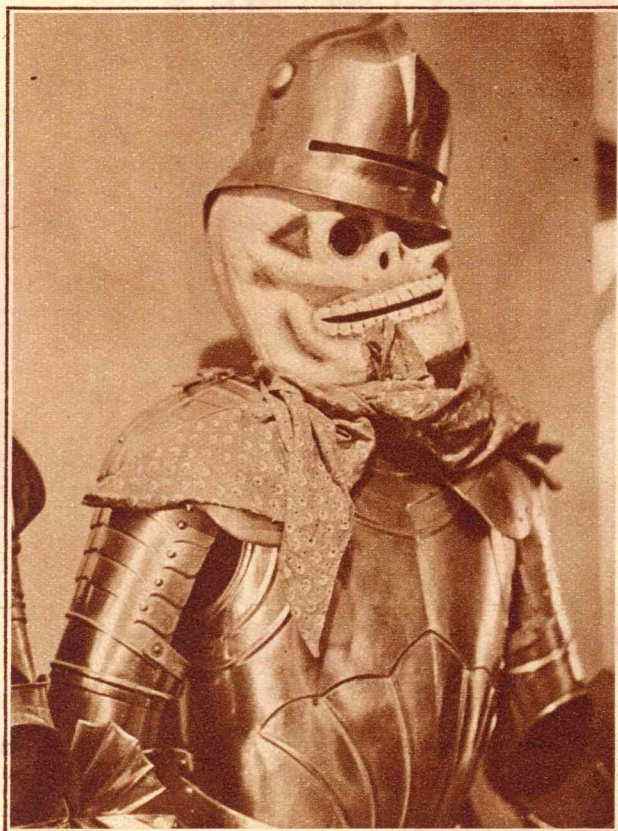
Het Levendaal blijft, hoewel door het vellen van een gedeelte der boomen zijn aanzien deerlijk werd geschaad, toch altijd nog een der karakteristiekste puntjes van Leiden.

Het nerveerde torentje langs de Vest, het oude Kruithuisje, is ook een der typische herinneringen aan het verleden, waaraan Leiden zoo rijk is.

Een schilderachtig Zuidhollandsch landschap aan den zelfkant van Leiden: de watermolen aan den Mareldijk.

Dit afzichtelijke ridderscostuum werd gedragen op 'n gecostumeerd bal te Berlijn.

Als er feest is in Berlijn: de groteske vlaggenparade, die er door de Berlijnsche straten trok, toen Zondag j.l. de zestigste verjaaring herdacht werd van de stichting van het ééne Duitsche Rijk.

VAN OVER DE GRENZEN

Miss Natalie Hays Hammond, dochter van den bekenden mijn-ingenieur, heeft te New York een systeem uitgevonden en in praktijk gebracht tot het metalliseeren van alle materialen, behalve caoutchouc. De beelden en voorwerpen harer fabriek worden naar haar eigen ontwerp vervaardigd.

Wanneer ze niet meehelpen om het ss. Santa Clara te pavoiseeren, bedienen deze kwieke jongedames in de groote eetzaal van genoemden sloomer, die tot de Grace-Line behoort!

Vrouwenleven

DEUX PIÈCES

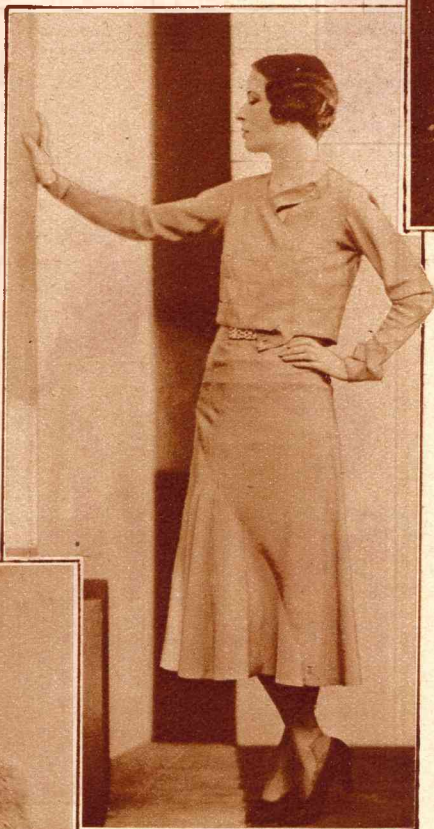
Het uit twee deelen bestaande toilet, waar wij geen ander woord voor schijnen te kennen dan het Fransche: *deux-pièces*, maakt meer en meer opgang.

Daar zijn vooreerst de twee stukken welke samen één geheel vormen, een rok met blouse, welke in kleur overeenstemt met die van den rok en liefst met eenig materiaal van den rok gegarneerd is, zij het soms ook slechts met een smal ceintuurtje, wanneer de rok vervaardigd is van de een of andere sportieve wollen stof. In het andere geval worden de stoffen voor rok en blouse zorgvuldig bij elkaar passend gekozen; bijvoorbeeld: een donkergroene rok en een schootblouse van dezelfde stof in een lichtere tint groen, met kraag, manchetten en ceintuurtje van donkergroen. Of een geruite blouse met effen rok en effen garnering van de blouse.

Maar behalve dergelijke *deux-pièces*, welke van hun ontstaan af als zoodanig waren bestemd, zijn er nog talloze uit twee deelen bestaande toiletjes, waarvan de samenstelling meer het gevolg is van toevallige ontmoetingen, oftewel economische overwegingen.

Het mantelcostuum behoeft, ter voltooiing van het geheel, een blouse. Meestal worden er bij een en hetzelfde costuum meerdere blouses genomen en zoo'n blouse vormt dan niet één geheel met rok en mantel, al zal de

behalve dergelijke korte blouses zijn er alleraardigste modellen met een tot over de heupen reikend schootje. Soms hebben ze het model van 'n manteltje — over elkaar vallende revers — met knoopensluiting opzij van voren. Soms hebben ze een rond kraagje met bijpassende

Eenvoudig aandoende japon met origineele garnering.

Blouse van wit crêpe de chine met wit zijden borduursel.

vrouw van smaak ze altijd zóó weten te kiezen, dat het geheel een harmonischen indruk maakt.

Dan zijn er nog andere combinaties: het toevallig samentreffen van 'n coupon wollen stof, juist groot genoeg voor een modernen rok en 'n voordeelig lapje zijde, of 'n oude avondjurk met nog bruikbare gedeelten, geschikt voor 'n blouse. Ook met dergelijke combinaties — een tip voor al wie zooveel mogelijk profiteeren willen van de uitverkoop — zullen we niet bedrogen uitkomen. De rok met blouse, zoo decreteert Parijs, is een moderne dracht, welke niet steeds een bij den rok passenden mantel behoeft ter completering. Men beschouwt rok met blouse als een toilet op zichzelf, dat ook onder iederen langen mantel kan worden gedragen.

De blouse is vaak kort, zooals die van onze afbeelding — een créatie van het Parijsche Modehuis Samuels et Co. — uitgevoerd in wit-crêpe de chine, met borduursel van witte zijde. Maar

Namiddagtoilet van zwart crêpe de chine, gegarneerd met witte broderie.

manchetten of 'n sierlijk schouderstuk; maar altijd hebben ze een smal ceintuurtje, dat met een gesp of een strik om de taille wordt aangehaald. Meestal hebben de blouses lange mouwen, maar ook het korte mouwtje, tot halverwege den elleboog reikend, is er bij vertegenwoordigd. Behalve borduursels, fijne opnaaisels en open zoomen worden ook vaak kleine, schuin geknipte volants ter garnering van de moderne blouses aangewend. Denk u zoo'n paar smalle strookjes even boven de taille, over rug en een gedeelte van het

voorpand, zoodat de lijn van 'n boléro er eenigszins door wordt aangegeven; en eenzelfde garnering van over elkaar vallende strookjes op den bovenkant van de korte mouwtjes, waarvan de onderkant glad blijft. Een alleraardigste, jeugdig aandoende versiering.

Behalve al deze *deux-pièces* is er nog iets dergelijks, dat echter meer speciaal bestemd is om als „gekleed“ toilet te dienen: de lange tunique, meestal licht van kleur, over een donkeren rok. Voor zoo'n tunique, die even over de knie reikt, zouden we een te kort geworden japonnetje, dat overigens nog wel te moderniseeren is, kunnen gebruiken.

Er zullen misschien echter slechts weinig vrouwen zijn, die zoo'n tunique met gratie weten te dragen. Maakt hij den indruk van een te korte japon, welke op deze wijze wordt opgedragen, dan kan het effect natuurlijk niet anders dan teleurstellend zijn. Maar de elegante verschijning die zoo'n lange tunique zóó weet te dragen, dat ze terstond de illusie geeft van 'n nieuw modensnuffje, zal er furore mee maken.

Het namiddag-toilet van onze tweede afbeelding — van het modehuis Raffin et Price — heeft de moderne *basque*, het klokvormige schootje, dat nu zoo modern is en een aparte garnering van taille en mouwen. De japon van zwart crêpe de chine is gegarneerd met witte broderie.

Heim ontwierp het namiddag-japonnetje van onze derde afbeelding. De puntig ingezette klokvormige rokbaan en de origineele garnering van de taille geven er iets geheel aparts aan.

PAULA DEROSE.

BIJKOMSTIGHEDEN VAN HET TOILET.

Weinigheden ter opfleuring

Weet ge hoe een avondjapon van verleden jaar aardig gemoderniseerd kan worden? Door een kleine cape van kant of chiffon. Zoo'n cape wordt dan aan den achterkant tamelijk lang genomen — tot, aan de heupen — en rondt zich af naar voren toe. Krijgt de japon dan nog 'n paar inzet-sels — 'n paar slippertjes ter verlenging bijvoorbeeld of eenige andere garnering uit het materiaal van de cape — dan zal het geheel er weer zeer modern uitzien.

Van bont gebloemde zijde of brocaat kunnen de *bridge-coats* worden gemaakt, de korte manteltjes, welke aan 'n eenvoudig japonnetje een modieus effect geven.

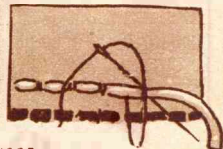
Dan zijn er de strikken, groot en klein, waarmee blouses en japonnen zoo aardig kunnen worden opgefleurd. Strikken dienen niet alleen ter afsluiting van de ceintuur, maar in kleinere editie worden ze aangebracht op de taille, bij de halssluiting, achter bij den hals met lang over den rug neerhangende einden en zelfs aan de ellebogen.

Overgeschoten lapjes georgette, chiffon en crêpe de chine kunnen uitstekend dienen voor de garnering van kraagjes en manchetten. De zijde wordt schuin in smalle reepjes geknipt, welke tot biais worden ingevouwen. In sommige gevallen zal het aan te raden wezen, om er even 'n rijgdraad door te halen. De aldus verkregen zeer smalle biais worden dan, zooals de bijgaande teekeningetjes dat aangeven, met op regelmatige afstanden van elkaar staande steken vastgenaaid. De zijde voor het bewerken neemt men dan in afstekende kleuren.

Op deze wijze kan niet alleen een oud japonnetje aardig worden opgeknapt, doch vindt men ook een sierlijke en weinig kostbare garnering voor nieuwe japonnen. De biais worden dan genomen van het materiaal der japon; van japonstof en garneeringsstof, wanneer de japon in afstekende tint gegarneerd is, of van effen bijpassende kleuren bij een gebloemd toiletje.

Kraag en manchetten zelf worden gemaakt van room- of ecrukleurige waschbare zijde, mousseline of batist.

Bij een zwarte japon kan men het onderste randje zwart nemen, vastge-

Een aardige garnering voor kraagjes en manchetten: smalle reepjes chiffon, georgette of dunne zijde met op gelijke afstanden geplaatste steken, in afstekende kleur, opgenaaid

naaid met bijvoorbeeld turkooisblauwe zijde en het tweede randje turkooisblauw, met zwarte zijde vastgenaaid.

Het werkje is zeer eenvoudig, weinig kostbaar en maakt een buitengewoon aardig effect.

THE RESE.

A. D. O. en K. F. C. deelen de punten. Spelmoment uit dezen wedstrijd in het Zuiderpark. Een vergeefsche luitsprong van Wim Tap.

SPORT IN DE RESIDENTIE

De historie kent natte en droge voetbalseizoenen, doch een zoo groot aantal wedstrijden als reeds vanaf September wegens den regen uitgesteld is moeten worden, herinneren wij ons niet. Zoo moest voor Zondag j.l. zelfs het nieuwe veld van V.U.C., dat toch behoorlijk gedraineerd is, worden afgekeurd en kon de belangrijke kamp tegen H.F.C. dus niet plaats vinden.

Zonder voetbal behoeften de Hagenaars het echter niet te stellen. In het Zuiderpark was de toestand van A.D.O.'s speelveld ook wel niet ideaal, doch daar kon tenminste, zij 't ook onder niet heel prettige omstandigheden, getrapt worden.

A.D.O. heeft het daar tegen K.F.C. niet verder kunnen brengen dan tot een gelijk spel, nadat het er zelfs geruimen tijd naar had uitgezien dat de Zaankanter de beide puntjes mee naar huis zouden nemen.

De aanval der roodgroene Hagenaars is er den laatsten tijd niet op vooruitgegaan. Eens toch was de voorhoede van A.D.O. één der sterkste deelen van het team, thans ergeren de duizenden supporters zich Zondag na Zondag aan het lusteloze en

weinig productieve spel van Wim Tap en zijn kornuiten. De oorzaak? 't Schijnt soms dat de goede geest ontbreekt. In elk geval achten wij de roodgroene aanvalslinie tot heel wat meer in staat dan zij ons tegenwoordig voorzet.

Gezellig was de sfeer Zondag op het A.D.O.-veld niet. Er werd aan beide zijden soms zwaar op den man gespeeld, een strijdwijze die moeilijk valt goed te keuren. Men kome nu niet met het vertelseltje dat voetbal geen salonspel is. De groote fout schuilt hierin, dat men tegenwoordig het verschil tusschen eerlijk duwen en ongeoorloofd aanvallen absoluut niet

meer weet te onderscheiden. Twintig jaar geleden behandelde de spelers elkander ook niet als jonge dames. Wanneer men hierop echter de aandacht vestigt, dient er terdege rekening mede te worden gehouden dat het publiek zich in die dagen heel wat minder met het spel bemoeide dan tegenwoordig. Thans doet reeds een eerlijke, maar forsche duw een deel van het publiek in woede ontsteken, hetgeen nog niet zoo erg zou zijn, als men daar maar geen blijk van gaf. De spelers reageeren daarop, bewust of onbewust, meestal in ruime mate en de wedstrijd is in no time bedorven. Een dergelijk verloop is tegenwoordig schering en inslag. In theorie kunnen wel alle mogelijke middelen tot verbetering worden beraamd, doch dat daarvan in de practijk veel terecht komt gelooven we niet. De tijd zal dan niet zoo ver meer weg zijn dat we Zondags gewapend met traanbommen en andere welriekende gassen naar de wei trekken.

Doch we zouden over A.D.O. schrijven. Het bovenstaande gaat niet tegen de Haagsche club en haar publiek. 't Is een tamelijk gewoon verschijnsel tengevolge van de zooveel grootere belangstelling en komt momenteel in de beste kringen voor. A.D.O. dan heeft nu 12 punten uit 13 wedstrijden. Ondanks 't weinig belovende spel van de voorhoede zal 't dus nog wel gaan. Blauw Wit, V.S.V., R.C.H., E.D.O. en H.V.V. staan er allen slechter voor. Het verschil is echter nog uiterst miniem.

't Is thans voor H.V.V. en V.U.C. ook ten hoogste tijd...

Een slechte wedstrijd tusschen A. D. O. en K. F. C. Een tweede speelmoment uit deze match, welke onbeslist eindigde.

In de schermzaal Bouillet te den Haag vonden Zondag j.l. wederom wedstrijden plaats. Hierboven het winnende equipe: v.l.n.r. prof. Tauredi, J. Obman, Ch. Knoek en K. Weber.

Naarmate de tijd verstreek, verscherpte Zondag de strijd bij A.D.O.-K.F.C. Een vurig momentje voor het Zaansche doel.

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Ruth wist alles — want na verloop van tijd hadden ze zich verloofd en we hoopten, dat die liefde, welke hij oprecht meende, een gunstigen invloed op zijn karakter zou hebben. Luke wist 't ook; hij was aan Tom verknocht; maar andere kennissen, die Tom maakte, veranderden op Wold Hall den nacht in den dag, ze geloofden, dat Marcus hun gastheer was. In de flauw verlichte kamers, blauw van tabaksrook, leek Tom in een pak van Marcus, ook sprekend op zijn neef.

„Maar waarom stond Marcus dat toe?”

„Om Tom te beschermen, die geregeld in de een of andere moeilijkheid verkeerde. Marcus, die zijn eigen krachten wil kende, wou niet beseffen, dat in Tom een zelfde ijzeren wil huisde. Als ze samen waren, was Marcus Tom de baas, maar zoo gauw hij hem zijn rug had toegekeerd, was er geen houden meer aan. Maar Marcus hield vol. Daar hij Tom in bescherming genomen had, voelde hij zich tot op zekere hoogte verantwoordelijk. 't Geheim moest bewaard blijven, want als Sir Robert er achter kwam, was 't met 't goede leventje van Tom gedaan. De ouders hoorden wel over Wold Hall mompelen. Maar ze zagen Marcus dikwijls genoeg en wisten, wat hij in de mijnen presteerde. Ze maakten zich dus niet al te ongerust. Tom was er ook niet altijd. Soms bleef hij maanden weg. Maar zoo gauw hij er was, begon onmiddellijk 't wilde leven. Eindelijk kwam de nacht van Luke's dood. Marcus zal je dat verhaal zelf wel eens vertellen. Dit kalmeerde en beangstigde Tom, hij vluchtte en we hoorden nooit meer iets van hem. Als Marcus veroordeeld was, hadden we moeten spreken. Maar daar zijn alibi overtuigend kon bewezen worden, wilde hij van geen bekendmaking der ware toedracht hooren. 't Geheim moest bewaard blijven. Dat is de heele geschiedenis, Leslie; en nu Tom teruggekomen is, hoop ik, dat hij 't geheim op zijn eigen manier zal ontsluiten.”

„Oh,” riep Leslie, „ik ben zoo blij, dat Marcia hem vertrouwd heeft. Zij had gelijk — en wij vergisten ons! Ze vertrouwde hem — en nu krijgt ze haar belooning.” Plotseling keek ze Percival aan en angstig stootte ze uit: „Ze zullen hem toch nog wel tijdig bereiken — zeg, dat 't kan!”

„Ik hoop 't,” antwoordde hij zacht. „Als tenminste deze manier van hem te naderen 't water niet nog hooger zal doen stijgen.”

„Denk je, dat 't mogelijk is?”

„Ik vertrouw van niet. Ik weet alleen, dat Marcus wanneer ze er vroeger over spraken, 't nooit durfde probeeren, omdat een oude man hem eens gewaarschuwd had, dat men nooit kon weten of een ontploffing door dynamiet veroorzaakt, geen waterfloed veroorzaken kan.”

Leslie werd heel bleek en vroeg niet verder.

HOOFDSTUK XXVIII

EEN STRIJD OP LEVEN EN DOOD

Heel den nacht door ging de verwoede strijd verder — 'n gevecht voor de levens van 't kleine aantal stoere mannen, aan beide kanten van hun levend graf — een gevecht, dat den mannen en vrouwen, die den strijd van verre of van nabij meemaakten, tot hun dood zou bijblijven.

Marcia schrok nauwelijks, toen Leslie en Percival onder leiding van den kleinen jongen, plotseling de eenzaamheid, die ze nu met Ruth Raleigh deelde, kwamen verstoren. Eerst had ze gedacht, toen ze de voetstappen hoorde naderen, dat 't de reddingsbrigade was en luid roepend was ze naar voren gelopen.

„Gauw toch! Gauw toch! Ik hoor zijn stem niet meer! Ga naar hem toe. Blaas toch dien verschrikkelijken scheidsmuur op! Ik moet naar mijn man!”

Maar voor nog die vertwijfelde kreet was weggestorven, had Leslie al beide armen om haar heen geslagen; en terwijl Percival zich gejaagd tot Ruth wendde om nadere inlichtingen, probeerde Leslie Marcia te kalmeeren en toen hoorde ze, hoe 't kwam dat haar anders zoo beheerschte vriendin zich nu zoo wanhopend liet gaan.

„Er is iets verschrikkelijks gebeurd,” snikte Marcia. „Oh, ik weet 't — ik weet 't. We hebben met elkaar gesproken. Het leek wel, alsof zijn stem van heel ver kwam, maar ik kon hem toch goed verstaan. Later heb ik hem weer geroepen, maar ik kreeg geen antwoord meer. En toch weet hij, dat ik hier ben, dat ik de wacht houd, tot ze hem bereikt hebben — mijn liefste, mijn man! Oh, Leslie help me — help me dan toch! Ik kan 't niet langer uithouden. Ze zeggen, dat 't water stijgt, 't wreede, zwarte water, ze zullen stikken, ze zullen allemaal verdrinken! En 't is er pikdonker en misschien hebben ze geen eten meer. Oh, mijn liefste — mijn eigen liefste!” Ze beefde als een espenblad. Leslie drukte haar steeds dichter tegen zich aan en fluisterde:

„We moeten bidden, Marcia — bidden. 't Is 't eenige, dat we nog doen kunnen. God alleen kan ons nog helpen. Je kent toch den psalm: „Uit de diepte heb ik mijn stem tot u verheven, Heer!”

Deze woorden uit den mond van de altijd even vroolijke Leslie misten hun uitwerking niet op Marcia. Haar beven werd minder en met kalmere stem zei ze:

„Ik weet 't. Ik heb al gebeden. Oh, Leslie, we hebben zoo gebeden, Ruth en ik. Oh, als God eens mijn gebed verhoort — als Hij mijn man eens aan me teruggeeft!”

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Marcus Drummond, de zoon van den rijk geworden mijnbezitter Robert Drummond, redde als zestienjarige jongen op een bergtocht in Zwitserland het dochtertje van Lord St. Barbe, Marcia Defresne. Bij die gelegenheid voorspelde de jongen, dat zij eens samen zullen trouwen. Na tien jaren is de adellijke familie St. Barbe totaal verarmd. Om haar familie te redden, vooral ook om haar broer Viscount Ennisvale te kunnen laten studeren, stemt Marcia toe in een huwelijk met Marcus Drummond. Hij verklaart haar, dat hij haar redder van tien jaar geleden is. Desondanks kan Marcia geen liefde voor hem gevoelen en beschouwt zij hun huwelijk, dat kort daarop wordt voltrokken, als een „verstandshuwelijk”. Zij nemen hun intrek op Falconer's Hall, een landgoed in de buurt van de mijnen, waarvan Marcus eigenaar is. Op een van haar ritten in den omtrek ontmoet Marcia een knaap, Mark Raleigh, die haar vertelt, dat Marcus Drummond zijn vader heeft vermoord. Marcia tracht aan de misdaad van haar man niet te gelooven, doch zij slaagt hierin slechts ten deele, vooral als Marcus haar verbiedt om alleen een bezoek te brengen in de streek, waar de oude boer Ebenezer Raleigh (vader van den vermoorde) woont. Na deze ontmoeting komt Marcia terecht in een verlaten woning in den omtrek, waar Percival Eastlake, vriend van Marcus, en een hartkwaallijder, met een klein meisje een kluisenaarsleven leidt. Marcia verzorgt den patiënt en naar huis teruggaande, bemerkt zij Marcus te paard, met vóór zich den kleinen Mark Raleigh. Thuisgekomen vertelt Marcus zijn vrouw de geschiedenis van zijn vriend Eastlake. Het kleine meisje is Percival's nichtje, dat hij, op verzoek van haar moeder, Estelle Enderby, die met zijn broer Roland was getrouwd, tot zich heeft genomen. Het kind is wees. Percival voelt zich echter onteerd, omdat zijn komst in Afrika, waarheen zijn broer getrokken was, diens jalouzie heeft wakker geroepen. Hierdoor geraakte Roland nog meer aan den drank, dan reeds het geval was en hij stierf tengevolge van een aanval van delirium. De kleine Mark Raleigh is een speelkameraadje van „Schatje”, gelijk Percival Eastlake zijn nichtje noemt. Tot haar teleurstelling spreekt Marcus Marcia niet over zijn verhouding tot Raleigh. Tijdens de visites, welke Marcia ontvangt, zinspelen de gasten steeds op een geheim van Wold Hall, het huis, dat Marcus nabij zijn mijnen bezit, dat hij steeds bewoonde vóór zijn huwelijk en ook nu nog gebruikt als hij langeren tijd van huis moet. Marcia bezoekt met haar man de mijnen en bemerkt, dat er moeilijkheden zijn met de arbeiders. Zij gaan samen naar Wold Hall, waar Eastlake en zijn nichtje hen reeds wachten. Thuisgekomen van Wold Hall, dat haar een huis met een geheimzinnige historie schijnt, vindt Marcia een telegram van haar beste vriendin Leslie Moncrieff, die komt logeeren. Een der volgende dagen vertelt Marcia haar, dat Marcus beschuldigd wordt zijn besten vriend te hebben vermoord. Leslie ontmoet op een rit Ebenezer Raleigh, die de beschuldiging volhoudt, dat Marcus zijn zoon heeft vermoord. Later treft zij Ruth Raleigh, de vrouw van den vermoorde, die zegt niet te gelooven in Marcus' schuld. Op den terugweg verdwaalt Leslie en komt terecht op „Dale Farm,” waar Rebecca Dugdale, de nicht van de vrouw van Roland Eastlake, woont. Deze beschuldigt Marcus zijdelings van den moord. Op een tuif feest hoort Leslie echter wantrouwen uiten tegen Percival Eastlake. Zij vraagt hem of Marcus de schuldige is, waarop hij ontkennend antwoordt. Ennisvale St. Barbe komt op bezoek. Hij maakt Leslie het hof, die echter in haar hart van Percival houdt. Het komt tusschen Leslie en Percival en tusschen Ennisvale en Marcus tot stormachtige scènes, die echter geen opheldering brengen over de vraag of Marcia's man schuldig is aan moord of niet. Plotseling heeft er een ontploffing in de mijnen van Marcus plaats. Marcia snelt er heen om haar man bij te staan. Inmiddels komt het tusschen Leslie en Percival tot een gesprek, waarbij de onschuld van den man blijkt. Een tweede ontploffing volgt. Het leven van Marcus loopt gevaar, vooral daar ook zijn vijand de oude Raleigh in de mijn heeft weten door te dringen. Temidden van deze verwarring verschijnt dan Tom Drummond, een neef en dubbelganger van Marcus ten tooneele. Zijn komst brengt hulp voor de mannen in de mijn en licht in den moordzaak.

„Marcia, geloof 't toch. Hoop 't!” No. 20 riep Leslie. „Je mag den moed niet opgeven. Hoor! Daar naderen voetstappen! De mannen zijn al vlak bij. Ze zullen Marcus intijds bereiken! Ik voel 't. We hoeven nu niet meer lijdelijk af te wachten. Zij zullen werken en wij kunnen hen helpen. Er zijn altijd dingen genoeg, die een vrouw onder zulke omstandigheden doen kan.”

De ooren van Leslie hadden haar niet bedrogen. Met drie van de meest ervaren mijnwerkers kwam Tom terug gelijk met den ploegbaas en Ennisvale. De nauwe spleet werd nu helder door de meegebrachte lantarens verlicht. Een geroezemoes van stemmen vulde de ruimte. Tom sprak nadrukkelijk met een bevelenden klank in zijn stem, zoo gelijk aan dien van Marcus, dat Marcia ademloos toeluisterde en ze merkte op, hoe hij de menschen onder zijn invloed wist te brengen net als Marcus.

Hij vertelde, hoe Marcus en hij als jongens deze plek ontdekt hadden. De mannen kwamen dichterbij, stelden zelf een onderzoek in, probeerden door te roepen contact te krijgen met de levend begravenen. Maar hoewel Tom telkens en telkens den doordringenden kreet uit zijn jongelingsjaren herhaalde, werd geen enkel antwoord vernomen en 't krachtige gelaat van den man werd bleek bij de gedachte, dat Marcus iets overkomen was. Of hij was genoodzaakt geworden weg te gaan van de plek, waar hij met zijn vrienden kon spreken of hij was te uitgeput om terug te roepen.

„We moeten alle mogelijke moeite doen om hen te bereiken,” zei Tom ten slotte. „Jij beweert, Fergus, dat 't langs den anderen kant nog zeker drie dagen duurt?”

„Zeker niet korter,” antwoordde de man, wiens vermoeid gezicht en rood omrande oogen verrieden, dat hij zich geen seconde rust gegund had na de catastrofe. „'t Werk vordert maar heel langzaam — en 't opblazen moet buitengewoon voorzichtig gebeuren en met lange tusschenpoozen. Na iedere ontploffing stijgt 't water meer. Dat hebben ze ons door signalen laten weten. Je bent bang om iets te doen en aan den anderen kant durf je den moed niet opgeven. Ik zou mijn rechterhand geven —”

„Je bent een beste kerel,” sprak Tom, „en we zullen zorgen, dat meneer Marcus iets te weten komt. 't Is duidelijk dus, dat redding van dien kant te laat komt. Iets moet geriskeerd worden en ik neem de verantwoording op me. Ik ben de naaste bloedverwant van Marcus. Ik heb jullie verteld, wat ik weet, dus oordeelen jullie zelf. We moeten aanpakken, jongens. Ik weet, dat jullie me niet in den steek zullen laten; en als 't mogelijk is, zal 't ons lukken.”

Een instemmend geroep volgde. De nauwe spleet herhaalde den roep eenige malen. Marcia snikte. Uit de schaduw, waar ze zich had teruggetrokken, kwam ze naar voren en hardop, zonder dat ze precies wist, wat ze zei, sprak ze:

„Redt mijn man voor me, en ik zal jullie zegenen tot mijn dood toe. Jullie hebt zelf vrouwen en jullie weet, welke haar gevoelens zijn, als het 't leven van haar man betreft.”

Eerbiedig keken de mannen haar aan.

„'t Is een moedige dame,” zeiden ze tot elkaar. „Ze had mee naar beneden willen gaan om de jongens moed in te spreken. Ze is een waardige vrouw voor meneer Marcus. Als 't eenigszins kan redden we hem — terwille van haar!”

Nog meer voetstappen werden gehoord en met een lantaren in de hand wees kleine Mark trotsch den weg aan een aantal gesplende mannen.

Nu kwam de tijd, dat de vrouwen weg moesten, want de mannen hadden alle ruimte hard nodig. Leslie nam Marcia stevig bij haar arm en fluisterde:

„We moeten gehoorzamen en weggaan. Maar we hoeven niet werkeloos te blijven. De mannen zullen af en toe moeten rusten. Laten we zorgen, dat ze dan iets warms krijgen. We zullen koffie zetten en brood klaar maken. We zullen ook niet met gevouwen handen lijdelijk blijven toezien. Er is werk voor ons allemaal. Eigenlijk moest je naar bed, Marcia, maar ik begrijp, dat 't je onmogelijk

is. Je zult vannacht hard meewerken, later zullen we wel zien."

En zoo viel de lange, angstig bange nacht in. Van tijd tot tijd kondigde een dof gerommel aan, dat men met dynamiet weer een stuk rots had laten springen. Meer dan eens kwamen vermoede, zwart berookte mannen uit de spelonk om een oogenblik uit te rusten. Blij waren ze dan met wat de vrouwen voor hen klaar hadden staan.

't Leek heel lang voor Tom Drummond kwam. 't was tegen twee uur, toen ze hem eindelijk zagen naderen. Hij was bezweet en bleek van vermoeidheid. Zijn voorhoofd trok in diepe rimpels, maar zijn oogen stonden hoopvol.

Marcia, Leslie en Percival waren op dat oogenblik alleen. Ruth met Rebecca en Ennisvale waren naar Wold Hall om meer brood en koffie. Marcia vloog naar hem toe met een onuitgesproken vraag in de oogen. De man keek haar aan en knikte. Begeerig strekte hij de hand uit naar den grooten kop koffie, dien Leslie hem toereikte.

"Dank u wel. Mijn keel was totaal droog. 't is warm werk. Ja, we vorderen. We zijn veel dichterbij. Maar een paar uur duurt 't minstens nog. We krijgen nog steeds geen antwoord op ons roepen."

"U kunt u niet verstaanbaar maken, bedoelt u?"

"Ze moeten ons hooren, als mijn veronderstelling juist is; nu en dan verbeelden we ons een flauw geklop te hooren. Maar antwoord krijgen we niet.

Dat maakt ons ongerust. Fergus zegt, dat ze in 't begin geregeld met elkaar in contact waren door een speciale code. Maar nu geeft 't niets. We kloppen en kloppen, maar er komt geen antwoord. Later zullen we wel zien, wat dat betekent."

Marcia was doodsblijk. Volgens haar was er maar één enkele verklaring. Een paar uur geleden was de stem van haar man nog tot haar gekomen, helder en tamelijk krachtig. Wat had die stem tot zwijgen gebracht?

"Water?" vroeg ze met moeite.

"We weten 't niet. De oude Barty, een man, die er verstand van heeft, gelooft van niet. Hij beweert, dat we 't water eerder laten zakken dan stijgen. Ik weet 't niet, maar Fergus is 't met hem eens. In alle geval moeten we doorzetten. Dood of levend, voor den ochtend hebben we ze er uit."

Marcia bedekte 't gezicht met beide handen en beefde van 't hoofd tot de voeten. Dood of levend! Dood of levend! Vreuselijk onderscheid!

"Ik wou u juist vertellen, wat dien nacht op Wold Hall gebeurde. Ik rust intusschen wat uit en 't kort den tijd, voor ik Marcus bij u terug breng. Ik heb u verteld — of u weet 't van anderen, hoe 't begon, en hoe ik dikwijls in 't geheim hier verblijf hield, iedereen verwarde mij met Marcus. Luke Raleigh kwam dien nacht bij

me om te kaarten. Hij had veel verloren en wilde revanche nemen. We konden 't over 't algemeen goed met elkaar vinden, maar hij was boos om 't verlies. Ik zocht zijn gezelschap, omdat ik met zijn zuster hoopte te trouwen. Ze hield van me, maar Luke wou er niets van weten vóór ik een nieuw leven begonnen was. We speelden dus dien nacht en ik won nog steeds. Hij werd roekeloos. Ik zette zijn verlies tegenover Ruth. Als hij won, kreeg hij zijn geld terug, als hij verloor, moest hij 't Ruth en mij niet meer lastig maken. Hij stemde toe en we speelden weer. Ik won. Hij was nog opgewondener door den drank. Hij was boos en beschuldigde mij van vals spelen. Woedend kwam hij op me af. Hij sloeg 't eerst. Ik sloeg terug — hij viel en kreeg een wonde aan 't hoofd. Maar hij kon nog rechtop zitten. Ik haalde water en een handdoek. In de gang kwam Ruth haastig op 't lawaai toelopen. Ze was naar Wold Hall gekomen om te probeeren haar broer mee naar huis te krijgen. Ze kwam binnen en we verbonden de wonde. Op mijn verzoek ging Ruth daarna weg. Ik wilde haar zooveel mogelijk buiten de zaak laten."

Ik vond Luke niet in staat 's nachts naar huis te gaan. Ik keek of hij in 't bed van Marcus kon — Marcus was dien nacht op Falconer's Hall. Ik was boven, toen ik opeens een slag hoorde. Ik vloog naar beneden. Hij had 't verband van 't hoofd gerukt en dat in 't vuur gegooit. Hij lag

met 't gezicht voorover op den grond. Ik geloof, dat hij al dood was, voor ik bij hem kwam. Hij had me eens verteld, dat hij een hartkwaal had; maar ik had nooit gedacht dat hij er zoo ineens aan sterven kon. Ik was bang. Ik begreep, waar 't op lijken kon. Ik raakte hem niet aan, maar vloog 't huis uit, naar dat van Eastlake. Dien nacht en den volgenden dag bleef ik daar. Daarna vluchtte ik. Marcus zocht me op en we regelden alles. Hij wilde even hard als ik, dat alles een geheim zou blijven — mijn heimelijke bezoeken, de persoonsverwisseling door de bureu. Zijn alibi sprak hem van alle schuld vrij. Ik kreeg geld van hem en geloofde hem. Ik ging naar Amerika en begon voor de zooveelste maal opnieuw. Maar dit keer had ik succes. Ik kan nu de menschen weer in de oogen kijken. Ik ben hier gekomen om de zaak voor Marcus in 't reine te brengen. Ik had beter niet weg kunnen gaan en 't ineens onder oogen kunnen zien, daar Ruth haar broer na den slag van mij nog levend had aangetroffen. Maar we kenden het humeur van den ouden man — we wisten niet, hoe de rechtbank oorzaak en gevolg zou beoordeelen. Zelfs nu weet ik dat nog niet; maar ik zal alles vertellen, daarna kan men zien, wat men met me doet!"

Hij wierp 't hoofd in den nek en keek hen om beurten aan. Marcia stak haar hand uit en legde die zacht op de zijne.

"We zullen ons uiterste best doen — mijn man en ik — dat de zaak geen verdere gevolgen zal hebben. Hij heeft nogal invloed, ik ook. Uw werk dezen nacht maakt al uw daden van 't verleden goed."

De man stond op.

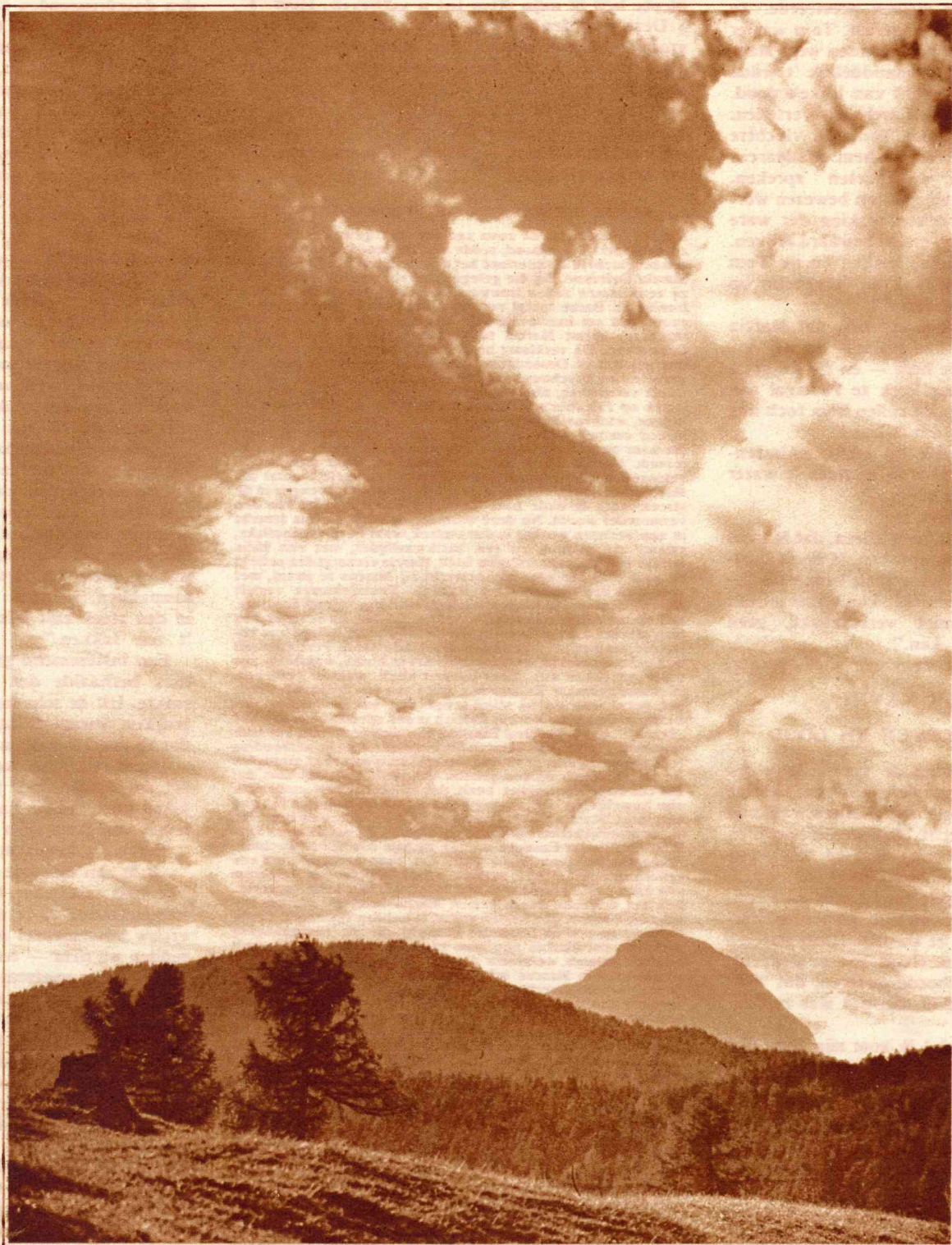
"Ik moet weg," zei hij kort. "Maar ik wilde u met eigen mond de heele geschiedenis vertellen, voor u Marcus terug ziet en in geval mij daar beneden iets mocht overkomen."

Hij strekte zijn hand uit en Marcia drukte die. Ze kreeg een kleur van pijn, zoo stevig als hij haar vingers omknelde; maar ze liet niets merken, ze zou dien handdruk ook niet hebben willen missen, en er stonden tranen in zijn oogen, toen ze hem zag weggaan.

"Hij is bereid om zijn leven te geven voor dat van Marcus," dacht ze.

Een heel uur — en nog een kroop traag voorbij. Niemand kwam van den gestadigen voortgang vertellen. Ennisvale probeerde in den nieuwen mijngang af te dalen, maar de mannen waren al te diep. Hij durfde zich niet te ver in de donkere tunnels wagen, ook wist hij niet, of er weer een ontploffing zou plaats hebben, en hij wilde niet noodeloos gevaar loopen.

Marcia kreeg 't benauwd; ze liep heen en weer en zag eindelijk 't eerste glore van de opgaande zon. Ver weg op een boerderij kraaide een haan.

Wolkenstudie.

Max Baur, Wernigerode.

(Wordt voortgezet)

MUZIEK

De Gramfoon een onmisbaar instrument

Muziek is voor velen een ware levensbehoefte geworden. Bij den arbeid en tijdens de rust, te huis en op reis, te land en te water, vroeg en laat, bij elke weersgesteldheid of temperatuur verlangt men van muziek te genieten. Men bespeelt een instrument, zingt, fluit, neuriet of stelt zich tevreden met te

luisteren naar muziek.

Dit laatste behoeft nog niet te worden toegeschreven aan gemakzucht. Al beschikt men over goede stemmiddelen, toch wil men wel eens een ander hooren zingen. En al bespeelt men een instrument, dan is het spel van anderen even goed welkom.

Daarenboven bestaat er zooveel muziek, die men zelf niet kan vertolken dan in een armzalig arrangementje voor piano. B.v. opera-, orkest- en koormuziek, duetten en trio's. Een arrangement kan natuurlijk nooit geheel voldoen. Muziek vereischt een vertolking geheel volgens de idee van den componist.

Alle muziek, ook de laatstgenoemde, is te allen tijde in haar oorspronkelijke zetting te hooren, wanneer men maar in het bezit is van het eenvoudige mechanische instrument:

de gramfoon.

Dit instrument, dat de muziek natuurgetrouw kan weergeven, is in korten tijd buitengewoon populair geworden.

Hoe kan het anders! Men behoeft niet meer op bepaalde tijdstippen naar de concertzaal of het operagebouw te gaan, de radio aan te zetten of musici te zijnen huize uit te noodigen om de verlangde muziek te kunnen hooren.

Bovendien is de gramfoon in de laatste tien jaren zoo vervolmaakt, dat niet alleen de muziek uitmuntend overkomt, maar dat zelfs de grootste artisten bereid werden gevonden om voor de gramfoon te spelen en te zingen. Dientengevolge kan men door middel van de gramfoon

van het allerschoonste,

wat het muziekrepertoire biedt, in de meest perfectioneerde vertolking genieten. En dat op ieder oogenblik van den dag zonder inspanning, tijdverlies of stoornis.

Eén ding stond de algeheele popularisatie nog in den weg, namelijk: de prijs. Voor velen was de prijs van een dusdanig goed instrument en van de benoodigde platen een bezwaar. Wilde men de muziek op een wijze hooren, die volkomen bevredigde, dan moest men

een tamelijk hoog bedrag

voor aanschaffing van een goed instrument en prima platen betalen.

Dit bezwaar heeft de

„Supraphoon“

ondervangen. Zij heeft (speciaal voor de abonné's van dit weekblad) een instrument in den handel gebracht, dat aan hooge eischen voldoet en waarvan de

prijs voor niemand een bezwaar

kan zijn. Daarnevens biedt de Supraphoon een aantal platen aan, mede voor lagen prijs, die in kwaliteit niet ten achter staan bij de eerste klas-merken.

Deze serie platen, momenteel 50 in getal en aan twee zijden bespeelbaar, bevat een groote verscheidenheid van nummers. Hierop is de spreuk van toepassing:

elk wat wils.

Verlangt u operamuziek? Prachtvolle sopraanaria's uit meesterwerken van Mozart, Verdi en Meyerbeer door de voornaamste artisten met begeleiding van beroemde orkesten gezongen. Zie de lijst, u de vorige week gezonden, onder B 0101 en A 0109. Orkestfragmenten uit Wagnerwerken

B 04 en een verzameling van de aantrekkelijkste fragmenten uit Bizet's Carmen, B 0302.

Concertmuziek? Zie A 0606, de meest geliefde soli: „Ave Maria“ door Gounod op de eerste Prelude van Bach gecomponeerd en „Largo“ van Händel, beiden door Duitschlands gevierde zangeres Eva Liebenberg met fraaie begeleiding van orgel, harp en strijkorkest.

Een imponeerende baritonsolo! Het begeesterende lied: „Fridericus Rex“ van Loewe door Hermann Schey, een zeldzaam begaafde zanger, die ook het „O hehre Nacht“, A 0605, op indrukwekkende wijze zong.

Twee sonoor klinkende mannenkoorwerken, uitgevoerd door de Kaukasische Kozakken, die een ieder onder diepen indruk brengen. A 0103.

Twee subliem uitgevoerde violsoli van den bekenden componist Drdla: de Kubelik-Serenade en Souvenir door den concertmeester van het Berlijnsche Staatsopera-orkest met begeleiding van den pianist Wilhelm Grosz. A 07.

Twee fijne werkjes voor klein orkest: Humoreske van Dvorak en Serenade van Moskowski, A 011 en A 012.

Opgewekte orkestmuziek? De lijst vermeldt een groote serie nummers, klankrijk en opgewekt gespeeld door Groot Militair Orkest! Populaire marschen, galops, walsen, enz. Zie Rubriek: Orkest. Dit genre nummers kan men ook in pot-pourri-vorm krijgen. Zie B 0305, B 0309 en A 0406.

Schlagers? Een groote verscheidenheid der meest bekende! Geheel voor zang met orkest, alleen voor orkest of voor orkest met refreinzing. Deze laatste zijn grootendeels bedoeld als: Dansmuziek. Ze zijn streng-rhythmisch uitgevoerd door de beste Jazz-orkesten in fraaie instrumentatie, vol afwisseling. Verder muziek uit Tauber klankfilms, Hawaian-gitaar-duo's, enz., enz.

Men bestudeere nog eens aandachtig de lijst en neme eens een proef!

De Supraphoon wordt door haar goedkope eerste klas instrumenten en platen het populaire merk.

ALS DE AVOND DAALT

over het wintersport-oord St. Moritz. De schemer over de besneeuwde bergen en dalen en de pinkende ramen der hotels geven het landschap een aanblik van sprookjesachtige bekoorlijkheid.